

Dogme #4

Monogami

FORORD.

Dette er et dogme-scenarie. Der er derfor ikke fra forfatterens side intentioner om handouts, overflødig action eller live-situationer, selvom scenariet visse steder rummer muligheder for den slags. Scenariet er et oplæg til rollespil uden flotte effekter. Scenariet er desuden et forsøg på at skabe en spillesituation, hvor det er selve rollespillet, det drejer sig om - ikke forfatterens evner til at skrive en god historie. Scenariet kommer først til live, når det spilles. Der er derfor i høj grad op til spillerne og spillelederen, hvordan selve spilleoplevelsen skal være.

Spillelederen.

Flere af scenerne startes i teksten med et lille skønlitterært stykke, der kort præsenterer situationen og formidler en stemning. Derefter fortsættes scenen ud fra et oplæg fra en af bipersonerne (kritikpunkter, regler til øvelser o.s.v.). Selve scenen behøver ikke at udspille sig præcis som det litterære forlæg, men det er vigtigt, at spillelederen i rollen som biperson gør en indsats for at følge denne bipersons eget oplæg til scenens forløb. Spillelederen skal i store dele af scenariet selv spille med som biperson og har derfor direkte indvirkning på handlingen. Det er vigtigt at skelne mellem sin rolle som biperson og sin rolle som spilleleder, da de kan have modstridende interesser. HUSK: Ingen rammer og begrænsninger af spillernes udfoldelsesmuligheder.

Temaer.

En af scenariets vigtigste overordnede temaer er forholdet mellem kunsten og udøveren. Moralens er, at man bør dyrke kunsten i sig selv - ikke sig selv i kunsten. Kunsten er vigtigere end udøveren. Hvis man overfører denne sætning på rollespil, kan man sige, at selve spillet er vigtigere end forfatterens egne ambitioner.

Et andet tema i dette scenarie er forholdet mellem spiller og spilperson. Der vil undervejs opstå visse situationer, hvor grænsen mellem spiller og spilperson bliver meget flydende. Her vil spillernes "rolle" næsten udelukkende være defineret af spilpersonens image hos de andre spilpersoner. På denne måde udstilles det, hvordan man, næsten uanset hvad man gør, kan blive i en rolle, der kun er skabt af andres forudindtagede mening om én. Image bliver rolle.

Med forfatterens ovenstående instruktioner og meninger om, hvordan scenariet bør læses og ledes, overlades scenariet nu til spillelederen. Lad legene begynde...

INDHOLDSFORTEGNELSE.

Synopsis.....	3
Edvard Fehmerling.....	4
Monogami.....	4
Spilpersonerne.....	5
Maria Medea Carlsen.....	7
Johannes Babbett Arenkiel.....	9
Henrik Naver Søe.....	11
Helene Bellona Kousgard.....	14
Alexander Filip Granberg.....	17
Natasha Margaretha Zelle.....	20
Spilstart.....	23
SCENE I: Informationsmødet.....	23
SCENE II: Shiny Armour.....	23
SCENE III: Ravnsøhytten.....	26
SCENE IV: "Kaffebrygning".....	26
SCENE V: Fredag aften.....	26
SCENE VI: Improvitionsøvelsen.....	27
SCENE VII: Lørdag aften.....	28
SCENE VIII: Mudderkastning.....	29
VALGET.....	30
SCENE IX: And the winner is.....	31

Bilag: Spilpersoner til spillerne.

Synopsis.

Året er 1998. Nordisk Teaterskole i Aarhus lukker. Alle ved, at dette er den sidste sæson. Hvad nu? Mulighederne for at fortsætte uddannelsen et lignende sted er nærmest ikke-eksisterende. Statens teaterskole er for traditionel, og de andre alternativer har en helt anden arbejdsangang. Tænk at skulle til at starte forfra. Det bliver ulideligt. Hvis bare man kunne få en godt betalt rolle eller i det mindste få en fod indenfor i de rigtige kredse, så behøvede man ikke længere at tænke på uddannelse...

Edvard Fehmerling, der er en særdeles anset mand i moderne teaterkredse, har efter en karriere med høj cigarføring i 80'erne trukket sig tilbage til en mere privat tilværelse. Fehmerling er blevet træt af kunstnernes egodyrkelse, og har nu besluttet sig for at søge nye idealistiske talenter, der endnu ikke er kendt i medierne. Da Fehmerling undfanger et nyt stykke, vælger han derfor at kontakte Nordisk Teaterskole og beder dem udvælge seks dygtige og ambitiøse elever til en audition.

Stykket "Monogami", der i øvrigt kun indeholder to roller, kræver en hel bestemt kemi mellem skuespillerne og instruktøren. Derfor sætter Fehmerling en hel weekend af til prøven, så han kan lære folk at kende bedst muligt. Desuden indbydes skuespillerne til et informationsmøde, hvor de bliver sat ind i sagerne. Dette møde er scenariets første scene.

Senere på dagen gives der kritik på skolens seneste opførelse, stykket "Shiny Armour", hvor hovedrollerne var besat af vore seks venner. Lærerne lægger ud med deres kritik; derefter for skuespillerne mulighed for at diskutere forestillingens forløb og eventuelt forsvare sig imod kritikken. Alle har selvfølgelig deres egen opfattelse af, hvordan det gik. Resten af ugen forløber uden de større begivenheder.

Dagen oprinder, og Fehmerling tager sammen med de seks unge ud til Ravnsøhytten, for at begynde prøverne. Øvelserne starter roligt med simple mimeøvelser, og om aftenen spiser de alle middag sammen, og Fehmerling konverserer et stykke tid, for derefter at gå tidligt i seng. Den anden dag går med improvisationsøvelser, hvor skuespillerne får mulighed for at konkurrere og kritisere hinanden. Om aftenen er der øl og vin til maden, og situationen kan udvikle sig til en mindre fest, hvor de implicerede får lov til at "nyde" hinandens selskab. Desuden bliver de orienteret om, hvordan de har klaret sig indtil nu.

På tredje dagen udsættes spilpersonerne for nærgående personlige øvelser, og om aftenen træffer Fehmerling sin endelige beslutning. Fehmerling vælger de to, der på én gang har den bedste kemi, de bedste evner og som frem for alt ikke ophøjer sig selv på bekostning af kunsten.

Edvard Fehmerling (f. 1952)

Fehmerling fik sit store gennembrud som dramatiker og instruktør i 1982 med stykket "Plexiglas", der handlede om individets isolation og fremmedgørelse i den moderne storby. Stykket blev opført af fem personer, der gennem hele forestillingen var indespærret i hver sin glasmontre. Replikkerne kunne udelukkende høres forvrængede gennem samtaleanlæg, telefoner, etc. Det hele blev suppleret af en stor fjernsynsskærm, der hang over scenen og bombarderede folk med stressende sanseindtryk.

Fehmerling blev straks udråbt til det nye store navn og blev med stor selvfølgelighed optaget i Københavns avantgarde kunstmiljø. Han hoppede entusiastisk med på vognen og sås derefter altid med sort tøj, eyeliner og en ukuelig vred-ung-mand attitude. Tiden var fyldt med coke, caféliv og provokerende optrin. De følgende forestillinger havde primært til hensigt at forarge - og det lykkedes. Fehmerling var et hit. Fra perioden kan nævnes stykker som "Ritter", hvor skuespillerne fremsagde hinandens replikker, mens replikkens "ejermænd" teatralisk mimerede til; og den stærkt provokerende forestilling "Kød", der omhandlede kroppens objektivering i et dekadent samfund.

1992 blev omvæltningens år. Den generelle trend pegede imod en naturlig og harmonisk livsførelse og Fehmerling, der nu var blevet 40 og egentlig følte sig for gammel til at gå med make up, tog sin livsførelse op til revision. Hans kæreste gennem de sidste tre år, operasopranen Katarina Hoffmeier, spillede med i Mozarts enakters opera "Der Schauspielinstruktör", og det fik en øjeblikkelig indvirkning på Fehmerlings selvopfattelse. Mozart gør i sin opera nar af kunstneren, der dyrker sig selv frem for kunsten, og Fehmerling følte sig i høj grad truffet. Han svor med øjeblikkelig virkning, at han aldrig mere ville sætte sine ben til en offentlig reception, og at han aldrig mere ville arbejde sammen "store navne". Folk skulle komme for at se forestillingen - ikke for at se kendte ansigter.

Fehmerling har aldrig set sig selv som nogen folkeopdrager, og har derfor aldrig udtalt sig offentligt om sit ændrede standpunkt. Han er bange for, at folk, han arbejder med, ville skjule deres sande jeg, hvis de vidste, hvordan han så på sagen. Fehmerlings talent består fortrinsvis i hans evne til at få idéer og hans evne til at tænke scenisk. Han er ikke udstyret med den store sociale intelligens, og hans pædagogiske evner er lig nul. Han er selvhøjtidelig og teatralisk, og han præges af voldsomme humørsvingninger.

Monogami.

Stykket, der endnu ikke er helt færdigt, omhandler det moderne parforhold. Er monogami en utopi? En naturlig tilstand? En samfundsmæssig institution? En religiøs institution? Eller er det i virkeligheden et meningsløst magtspil mellem kønnene? Der er kun to roller: Manden og Kvinden. Man ser de to aktører i en række dialoger med skiftende magtforhold. Der er elskov, skænderier, jalousi, misundelse, medgang og modgang. Stykket kræver en sprudlende intens kemi mellem de to skuespillere. For at dialogerne har troværdighed skal den endelig tekst opstå gennem adskillige prø-

ver, hvilket stiller store krav til skuespillernes evner til at improvisere ud fra et givent oplæg. Premiereren opføres 1. september på et endnu ukendt teater i København og sendes direkte på DR 2. Skuespillerne honoreres gennem prøveforløbet med 10.000 kroner om måneden og får derefter 2000 kroner pr. forestilling. Der er foreløbig programsat tyve forestillinger.

Spilpersonerne.

Spilpersonerne har hver deres version af stræbsomhed og ambition. Samtidig er deres indbyrdes forhold gennemsyret af misundelse, usikkerhed, konkurrence og seksuelle spændinger. Her er en kort gennemgang af Maria, Johannes, Henrik, Helene, Alexander og Natasha og deres forhold til hinanden.

Maria - er den idealistiske hippie, der altid arbejder seriøst. Hun er ganske køn, men går ikke ret meget op i sit udseende. Hun er god til at leve sig ind i roller, men hendes store problem er, at hun mangler den rette udstråling på scenen. Maria kendetegnes som person ved et stærkt moderinstinkt, der gør, at hun altid er klar til at lytte til folks problemer og tage deres bekymringer på sine skuldre. Desuden bekymrer hun sig en del om verdenssituationen. Hun synes generelt, at de andre er for useriøse, men hun ved også, at de måske har noget, som hun selv mangler.

Hun er tiltrukket af Johannes, men er nok ikke den, der selv tager initiativet. Hun er misundelig på Helenes udseende og udstråling, men synes generelt, at hun er for snobbet. Henrik ser hun som værende sympatisk men ikke særlig talentfuld. Hun føler sig utryk ved Alexanders sarkasme og vil gerne undgå ham. Natasha er præget af store problemer, og Maria er selvfølgelig klar til at hjælpe.

Johannes - er den høje flotte heltetype. Han er overbevist om sin egen starquality og føler ingen grund til at arbejde hårdt. Han hader abstrakte øvelser, men vil sandsynligvis ikke sabotere dem. Desuden hader han at tabe, og er derfor altid parat til at yde lidt ekstra, når han møder modgang.

Han ser Alexander som en intelligent og ligeværdig modstander, men han ser ned på Henrik, hvis ihærdighed i øvrigt går ham på nerverne. Han synes, at Natasha er sær, og ønsker ikke at spille sammen med hende. Han har altid haft lyst til at score den smukke Helene, og hytteturen bliver nok sidste chance. Hvis ikke det lykkes med Helene, er Maria et udmærket alternativ.

Henrik - er en rigtig fighter. Han ved godt, at han ikke besidder verdens største talent, men han har en forhåbning om, at man kan arbejde sig til sejren. Sådan tænker han i øvrigt i alle livets sammenhænge. Han er generelt bange for ikke at slå til og prøver altid lidt for hårdt.

Henrik føler sig konstant presset af Johannes overlegenhed, og han vil gøre alt for at få ham ned med nakken. Han har altid set op til Alexander, og vil gerne vinde hans respekt og måske endda blive hans ven. Han taler ofte med Maria. Hun er sød, men der er ikke mere i det. Han er stærkt tiltrukket af Helene, men han tør ikke rigtigt prøve på noget. Hvis han ikke selv kan score hende, vil

det stadig være en sejr at forpurre Johannes' forsøg. Natasha er tilpas skrøbelig og usikker til, at Henrik kan slappe af sammen med hende, og det har aldrig faldet ham ind, at hun er "lidt speciel".

Helene - er skolens bedste skår. Hun har fået mange tilnærmelser i tidens løb, og er blevet god til at sige fra. De andre opfatter hende som værende meget reserveret. Hun er god til at synge og danse, men har ikke den store indlevelsessevne. Hun er bange for, at folk skal tro, at hun er endnu en dum bimbo, der vil være skuespiller.

Helene er imponeret af de to andre pigers skuespilevner, men hun synes, de er intetsigende som personer. Hun har aldrig rigtig gjort noget for at lære dem at kende. Hun kan godt lide at arbejde sammen med Henrik, da han altid er høflig og aldrig lægger an på hende. Han er flink - men ikke for smart. Helene er overhovedet ikke imponeret af Johannes, og hun hader hans forsøg på at være charmerende. Derimod er hun på mystisk vis tiltrukket af Alexanders farlige udstråling.

Alexander - er intelligent, kølig og manipulerende. Han lever sig ikke ind i roller, men han er god til at "fake", at han gør det. Han ved præcis, hvordan han skal tackle lærerne. Også i virkeligheden elsker Alexander at lave små spil. Han lyver, spiller roller og spiller folk ud imod hinanden. Han har altid manglet nogen at knytte sig til, men han har aldrig mødt en, som han fandt værdig.

Alexander ser ikke den store udfordring i Henrik og Johannes. Han ved, at de begge ser lidt op til ham, og han har flere gange manipuleret med dem. Johannes er måske en bedre skuespiller, når det kommer til stykket, men Alexander regner med at få ham til at dumme sig. Marias gennemførte personlighed keder ham, og han synes, at Helene er en dum gås. Til gengæld ser han Natasha som en spændende og kompleks udfordring.

Natasha - er uden tvivl skolens største naturtalent. Hun kan spille hvad som helst med en nærmest magisk overbevisning. Desværre har hun ofte svært ved at kende forskel på teater og virkelighed.

Natasha er generelt usikker på andre piger. Hun synes, de er for intrigante. Hun er især nervøs ved Helene. Natasha gennemskuer let Alexanders mange ansigter, og holder sig helst fra ham. Hun kan bedst lide Henrik og Johannes, da de er enkle og ligetil i deres opførsel.

Yderligere detaljer om spilpersonerne og deres indbyrdes forhold kan ses i de følgende detaljerede personbeskrivelser.

Maria Medea Carlsen (f.1975)

"Kære Maria

Du indbydes herved til lukket audition på Edvard Fehmerlings nye stykke "Monogami". Der castes til to roller: Manden og Kvinden. Audition i Ravnsøhytten ved Ry d.15-17/5. Mødepligt i hele perioden. Informationsmøde d.12/5 kl.15 i Lille sal.

Hilsen Nordisk Teaterskole"

På overfladen ser Maria ikke ud af meget. Hun er normalt bygget og klæder sig i afslappet, lidt hippieagtigt tøj. Det ville ikke være usædvanligt se hende i et par udtrådte Dr. Martens, brune fløjlsbukser, striktrøje og med et broget tørklæde slynget skødesløst om halsen. Tøjet er gammelt, men det er altid rent. Hendes ansigt er egentlig ganske kønt, og hun går aldrig med make up til daglig. Hendes glatte leverpostejfarvede lokker udgør en udefinerbar blanding mellem gryde- og pagehår, der vidner om lange pauser mellem frisørbesøgene.

Maria var gennem gymnasiet kendt som lidt af en stræber, der altid var velforberedt og havde tingene i orden. Hun var ikke med til festerne og holdt sig mest til sine efterskoleveninder og kæresten Torben, som hun havde mødt i "Regnskovsgruppen". Men selvom Maria var seriøs i alle fag (et gennemsnit på 9,8 vidner om en vis flid), var det skuespillet, der var hendes et og alt. Efter gymnasiet fik hun et halvdagsjob som pædagogmedhjælper og involverede sig i diverse teaterprojekter.

Maria brugte al sin tid på at øve og forberede sig til rollerne, og til sidst blev det for meget for Torben, der efter fem år som hendes trofaste kæreste forlod hende til fordel for en dum blond porcelænsdukke, der vist nok hed Malene. Bruddet tog hårdt på Maria, og hun har ikke haft en kæreste siden. I september 1996 startede hun på Nordisk Teaterskole, hvor hun siden har nydt stor succes. På skolen er Maria kendt for sit åbenlyse moderinstinkt, der driver hende til altid at lytte og hjælpe, når folk har problemer.

Marias største force som skuespiller har altid været hendes ihærdige arbejde og seriøse indstilling, men hun er bestemt heller ikke uden talent. Hun kan som få leve sig ind i en rolle, men desværre kommer hun ikke altid særlig godt "ud over scenekanten". Maria har aldrig været bleg for at tage sig sammen og arbejde endnu hårdere, hvis hun mødte modgang, men hvordan arbejder man sig til mere udstråling? Hun har lånt videoer med store filmskuespillerinder og øvet sig i timevis. Har det mon hjulpet? Denne audition bliver en fremragende chance for at prøve sig af. Hvis det nu fejler - hvad kan man så gøre ved problemet? Desuden er det en fantastisk mulighed for at komme med i et professionelt stykke, hvor man pludselig har både tid og råd til at arbejde intenst med sin rolle.

Om Fehmerling.

Han er en ganske fremragende dramatiker og instruktør. Hans stykker fra 80'erne var ret svingende og lidt for tidstypiske - især debuten "Plexiglas". Stykket var ret gennemført og passende den gang, men der ingen ved sine fulde fem, der kunne finde på at opføre det i dag. Hans nyere forestillinger er til gengæld ganske fremragende.

Om de andre elever.

De er generelt lidt for useriøse og bruger alt for lidt tid på at forberede sig. Johannes og Helene er egentlig meget gode, men det virker det som om, at det er vigtigere for dem, hvordan de ser ud på scenen, end hvordan de spiller. Er det virkelig den stil der giver den udstråling, der skal til? Johannes er i øvrigt ganske tiltrækkende med sit smukke ydre og sin rolige sikre fremtoning. Hvis man var hans kæreste, kunne man måske få ham til at forvalte sit talent ordentligt. Han vil i hvert fald være en perfekt medspiller i Monogami, og en dejlig person at skulle gå op og ned af hver dag gennem et prøveforløb.

Helene må være en hver mands drøm. Hun er utrolig smuk og selvsikker, og det er tydeligt, at drengene har et godt øje til hende. Dette inkluderer desværre også Johannes. Med sin flotte krop og sine elegante bevægelser er hun helt klart skolens bedste danser, og det var meget lærerigt at arbejde sammen med hende i danseforestillingen "Skyggerne". Hun kunne være alle tiders veninde, hvis ikke det var fordi, at hun var så snobbet. Hun holder sig altid til sine andre venner, og har aldrig lyst til at snakke i pauserne.

Henrik har den rigtige indstilling, men han er af en eller anden grund svær at tage hatten af for. Han prøver så hårdt, men han har bare ikke det, der skal til. Til gengæld er han en flink fyr, der altid er klar til at snakke om alt muligt. Det er rart, at der ikke kun er fagidioter på skolen. Regnskoven bliver fældet; forureningen ødelægger vores klima; Kinas behandling af Tibet er forfærdelig; og så er der mennesker, der kun tænker på teater.

Alexander har helt sikkert et eller andet stort over sig, men han virker samtidig kold og uhyggelig. Han er ganske afgjort ufattelig intelligent, men sommetider er det, som om han ændrer "ansigt". Han virker forskellig fra situation til situation. Det ene øjeblik er han magtfuld og kommanderende, og øjeblikket efter er han rosende og næsten slesk. Han benytter ironi og sarkasme på en måde, så man aldrig helt ved, hvor man har ham. Alexander er ikke typen man bør betro sine inderste hemmeligheder.

Så er der Natasha. Det bliver mærkeligt at skulle være sammen med hende i tre dage. Hun besidder helt sikkert et enormt talent, men hun virker samtidig så usikker og skrøbelig. Hun får virkelig brug for en ven, hvis hun skal ud i den hytte... og hvordan vil hun reagere på det pres, det er at skulle konkurrere med sine kammerater? Det bliver nok nødvendigt at holde lidt øje med, hvordan hun har det.

Om "Shiny Armour".

Skolens seneste opførelse, der var en modernistisk nydigtning af et gammelt baltisk eventyr, fik en blandet modtagelse. De vigtigste roller var fordelt således:

Ridder Sergej - Johannes
Prinsesse Kalinka - Helene
Kong Ivan - Alexander
Dronning Ljana - Maria
Sergejs væbner Oleg - Henrik
"Heksen" Baba Jaga - Natasha

Maria havde intenst studeret Elisabeth Taylor som Kleopatra på video i håb om at finde hemmeligheden bag dennes royale karisma (en lille detalje hun i øvrigt har valgt at holde for sig selv). Hun synes selv, at det gik ganske godt og glæder sig meget til at få kritik på sin præstation. Mor/datterforholdet til Helenes karakter fungerede smertefrit, mens det var ubehageligt at skulle spille Alexanders kone. Han virkede farlig og dominerende i de intime scener, og Maria havde ofte ønsket sig langt væk. Johannes havde været den perfekte helt, og Henrik havde fungeret habilt som den respektfulde væbner. Mest iøjnefaldende var Natashas præstation som den magtfulde nærmest psykotiske Baba Jaga. Hun var sprudlende og magisk på scenen. Senere i dag finder vi ud af, hvad lærerne mener om forestillingen.

Johannes Babbett Arenkiel (f.1974)

"Kære Johannes

Du indbydes herved til lukket audition på Edvard Fehmerlings nye stykke "Monogami". Der castes til to roller: Manden og Kvinden. Audition i Ravnsøhytten ved Ry d.15-17/5. Mødepligt i hele perioden. Informationsmøde d.12/5 kl.15 i Lille sal.

Hilsen Nordisk Teaterskole"

Det første ord, der falder en ind, når man ser Johannes er "helt". Hans udseende er som taget ud af en drengeroman fra 50'erne. Med sine lyse, bølgede lokker, skinnende blå øjne og høje muskuløse statur ligner han en perfekt blanding mellem Robert Redford, Jens Lyn og Nicolai Coster-Waldau. Johannes er altid glatbarberet, og der går højest en måned mellem hver gang, han bliver klippet. Desuden har Johannes en irriterende evne til altid at lugte af parfume, uanset hvor meget han har svedt. Han klæder sig klassisk maskulint og gerne i lyse farver. Johannes ses ofte iført en hvid kortærmet skjorte, lysegrå bukser med pressefolder og et par enkle sorte lædersko.

I gymnasiet var Johannes selvfølgelig skolens helt. Han fik hovedrollen i tre skolemusicals og markerede sig desuden indenfor både sport og musik. I de boglige fag var han ingen arbejdshest, men scorede alligevel et gennemsnit på 9,6 i kraft af udstråling, gode talegaver og en misundelsesværdig evne til at tage sig sammen, når

det virkelig gjaldt. De fleste ting kommer ret let til Johannes, men samtidig er han også god til skrue bissen på, hvis han møder modgang - Johannes HADER at tabe.

Johannes har altid haft let ved score piger. Det gik godt i gymnasiet, og hans scoringsfrekvens steg yderligere, da hans forældre efter endt eksamen sendte ham på en håndfuld højskoleophold. Det var under et sådant ophold, at han mødte Malene. De forelskede sig hovedkuls i hinanden, og Johannes oplevede de lykkeligste seks måneder af sit liv. Desværre forlod Malene ham i december '95 til fordel for en hippie ved navn Torben. Johannes svor, at han aldrig mere ville knytte sig følelsesmæssigt til en kvinde. Efter at have været nede i et halvt år startede han i september 1996 på Nordisk Teaterskole i Aarhus.

Johannes største force som skuespiller er hans enorme udstråling. Han er fuldt ud overbevist om sin egen starquality og føler sig sikker på at få en stor filmkarriere. Han er udmærket klar over, at han ikke er verdens mest alsidige skuespiller, men der skal nok være en plads til ham derude - de fleste historier skal jo trods alt bruge en helt.

Johannes er lidt af en "cirkushest" og har ikke meget til overs for øvelser, der ikke har nogen direkte relation til et konkret stykke. På den anden side er han heller ikke nogen rebel, og han gør hvad, han får besked på. Johannes er ikke typen, der kan lide at falde igennem, så en lille opsang fra læreren eller dennes ros til en mindre talentfuld elev plejer at være motivation nok. Rollen i "Monogami" er en perfekt mulighed for at komme i medierne, og få skabt sig et navn, så man kan få tilbudt en masse filmroller. Desuden ville det være fedt for en gang ikke at skulle være afhængig af forældrenes penge.

Om Fehmerling.

Han var vist nok sej engang i 80'erne, men nu hører man ikke meget til gutten længere. Han er dog stadig et navn, og hvis han kan være springbræt til en filmkarriere, kan man vel altid give ham en chance.

Om de andre elever.

Henrik er tydeligvis et middelmådigt fjols, og det er helt uforståeligt, at han overhovedet blev optaget på skolen. Lærerne må have sovet til den optagelsesprøve. Han arbejder ihærdigt til øvelserne, men han mangler magien, når han endelig står på scenen. Bare Fehmerling ikke bliver duperet af hans entusiasme. Privat har Henrik heller ikke noget at byde på. Han udtaler sig om alverdens emner, som han alligevel ikke har forstand på, og til fester drikker han sig altid fuld og fører sig frem på grænsen til det pinlige. Det har især været slemt efter at Karina slog op med ham. Da de kom sammen, havde han da trods alt lidt ro i sig selv. Nu er drengen jo en vits. Han skulle nødtigt blive nogen trussel.

Den virkelige trussel kommer fra Alexander. Han har ikke nogen store chancer for at få en filmkarriere, men til denne rolle gør hans alsidighed og teknik ham til en alvorlig konkurrent. Der fin-

des få skuespillere, der kan variere deres udtryk så meget, som han kan. Han skal nok blive et stor navn inden for et eller andet felt. Han er i øvrigt også sej nok som person. Han har altid de rigtige forbindelser, og kan skaffe folk ind til diverse selskaber. Når han møder fremmede folk til fester, spiller han altid en ny rolle og skaber derved en masse underholdende situationer. Hans store intelligens og almene viden gør, at det næsten aldrig går galt.

Hende Natasha er ret dygtig, men hun er lidt for speciel og mangler den rigtige psyke. Hun er tidligebrudt sammen under prøver og lige før forestillinger. Nej, hun ville absolut ikke være nogen heldig medspiller at få.

Helene er unægtelig en babe af format. Hun er altid en fornøjelse at spille sammen med, og mon ikke tre intensive dage langt væk fra Aarhus skulle være nok til endelig at få hende scoret. Det er i øvrigt snart sidste chance.

Maria er ok. Med det rigtige hår og lidt make up kunne hun gå hen og blive helt lækker. Hvis Helene ikke er klar, er Maria vel...

Om "Shiny Armour".

Skolens seneste opførelse, der var en modernistisk nydigtning af et gammelt baltisk eventyr, fik en blandet modtagelse. De vigtigste roller var fordelt således:

Ridder Sergej - Johannes
Prinsesse Kalinka - Helene
Kong Ivan - Alexander
Dronning Ljana - Maria
Sergejs væbner Oleg - Henrik
"Heksen" Baba Jaga - Natasha

Helterollen som ridder Sergej havde Johannes taget på rutinen og var egentlig ganske tilfreds med, hvordan det gik. Eneste problem havde været Henrik, der ikke overraskende havde overspillet på grænsen til det pinlige. Det var især et problem i scene 13, hvor Oleg og Sergej i fuldskab kommer op at slås. Johannes, der stadig er øm flere steder på kroppen, glæder sig nu til lærernes kritik, så Henrik kan få en velfortjent skideballe. Sammenspillet med Helene som den smukke prinsesse Kalinka gik fint, så forarbejdet til den kommende scoring skulle allerede være gjort.

Henrik Naver Søe (f.1972)

"Kære Henrik

Du indbydes herved til lukket audition på Edvard Fehmerlings nye stykke "Monogami". Der castes til to roller: Manden og Kvinden. Audition i Ravnsøhytten ved Ry d.15-17/5. Mødepligt i hele perioden. Informationsmøde d.12/5 kl.15 i Lille sal.

Hilsen Nordisk Teaterskole"

Henrik er en rigtig fighter. Man fornemmer det med det samme. Den lave muskuløse, tætbyggede krop udstråler en vilje og energi, der kunne gøre selv Stig Tøfting grøn af misundelse. Ansigtet er firkantet og maskulint og danner sammen med det tætte, brune karsehår et hoved, der lige så godt kunne have siddet på en Action Man-dukke. Øjnene er grå og udstråler både venlighed og gå på-mod. Henrik klæder sig altid afslappet og praktisk og føler ingen videre trang til at eksperimentere med sit udseende. "Det er det indeni, der tæller".

Henrik var gennem folkeskolen og gymnasiet altid "en af gutterne". Han var dybt engageret i den lokale håndboldklub, og selvom han ikke stod frem som den store stjerne, der scorede en masse mål og duperede publikum med lækre tekniske detaljer, nød han stor respekt på holdet for sit løbepensum og sin fighterevne. Næsten det samme gjorde sig gældende i gymnasieklassen, hvor Henrik altid var med til alle fester og sociale arrangementer - dog sjældent som noget midtpunkt. Henrik var aldrig noget bogligt geni, men hans store flid gennem især 3.g reddede ham et pænt snit på 8,5. Henrik brillerede i øvrigt ved på sidste skoledag at score klassekammeraten Karina, som han havde været vild med i mere end et år.

Efter studentereksamen og en velfortjent sommerferie tog Henrik i efteråret '92 til Ålborg for at aftjene sin værnepligt. Der blev han i to år kun afbrudt af et halv år på sergentskole i Sønderborg. Henrik havde en fin tid som soldat, og det lykkedes ham på imponerende vis både at få tid til at drikke øl med drengene og bevare forholdet til Karina. Karina var i øvrigt begyndt at spille teater, og da Henrik kom hjem fik hun lokket ham til at prøve det. Henrik var solgt. Nu kunne han for første gang både være en dedikeret seriøs holdspiller og samtidig få publikums direkte opmærksomhed. Han havde fundet sit kald og slap efter et mislykket forsøg i '95 igennem nåleøjet og blev optaget på Nordisk Teaterskole i efteråret '96.

Forholdet til Karina sluttede december '97. Skolen havde opført danseforestillingen "Skyggerne", hvor en meget tiltrækkende ung kvinde var faldet for Henriks muskuløse krop, og hun scorede ham på særdeles insisterende manér. Sarah, som hun hed, var kun ude efter et engangsknald, og næste morgen skred hun - det samme gjorde Karina! Siden har Henrik desperat ledt efter en ny kæreste, men det har endnu ikke givet pote.

Henriks største force som skuespiller er hans ihærdighed og energi samt hans åbenhed overfor alt, hvad der har med teater at gøre. Henrik kan som få give sig fuldt ud, uanset hvilken fortænkt dramøvelse han måtte blive stillet overfor. Han er udmærket klar over, at han ikke besidder verdens største talent, men samtidig er han vant til, at man altid kan kæmpe sig til succes, hvis bare man prøver hårdt nok. Desværre er Henrik også præget af en vis usikkerhed. For første gang i hans liv er han ikke del af et fasttømret sammenhold, hvor alle har deres personlige rolle og værdi. Stemningen her på skolen er en helt anden. Konkurrencen er stor, og det tvinger folk til kun at tænke på sig selv. Kan man overhovedet kæmpe sig til at blive en bedre skuespiller? Stemningen er i det hele taget temmelig ubehagelig. De andre er virkelig gode - og de viser ingen respekt. Det er som om, at de føler sig både bedre

og klogere. Men de skal få at se. Denne audition er en perfekt mulighed for at vise sit værd og give de mest arrogante en seriøs dukkert.

Om Fehmerling.

Han er et meget anset navn, og det er helt sikkert et stort privilegium at få mulighed for at arbejde sammen med sådan en kapacitet. Hans stykker er komplicerede og svære at forstå, men hvis man først kommer ind i hans tankegang og arbejdsmetode, er der helt sikkert en guldgrube af viden og erfaring at hente.

Om de andre elever.

Maria og Natasha er alle tiders tøser. De er levende beviser på at mænd og kvinder sagtens bare kan være venner, og selvom de begge er ekstremt talentfulde, virker de på en eller anden måde bare ikke som konkurrenter. Natasha virker lidt usikker, men det er som om, at hun slapper af, når man lærer hende at kende. Hun virker dejligt ligetil og naturlig, og hun er på ingen måde snobbet. Maria er også godt selskab. Hun er ikke særlig sexet, men hun er sød, og man kan tale med hende om alt muligt. Hun er ret intelligent og ved en helt masse om politik og verdenssituation. Nogle gange er man nødt til at lade som om, man forstår, hvad hun mener bare for ikke at virke alt for uvidende. Med Natasha og Maria er stemningen afslappet og fri for konkurrence og seksuelle spændinger.

Situationen er noget anderledes med Helene. Hun er en dygtig skuespiller; hun er intelligent og ekstremt smuk. Desuden er hun en guddommelig sanger og danser. Desværre virker hun bare lidt snobbet og reserveret, og det er næsten uoverskueligt at skulle til at lægge an på hende. Hvis bare man kunne komme lidt ind på livet af hende, så ville man måske få chancen. Tre dage i Ravnsøhytten kunne måske få hende til at sænke paraderne og se, hvad der gemmer sig lige for næsen af hende.

Johannes er en nar. Det kan godt være at han ser godt ud og måske egner sig til nogen bestemte roller, men magen til egoistisk primadonna skal man lede længe efter. Han er snobbet og arrogant og kan ikke se ud over sin egen navle. Desværre har han også fået øjnene op for Helenes åbenlyse kvaliteter og er begyndt at bruge alle sine charmetricks. Men det skal blive løgn. Den scoring skal forhindres for enhver pris.

Nej, så har Alexander fortjent lidt mere respekt. På overfladen kan han måske virke lidt kølig og reserveret, men han må rumme store ting. Han virker som om, han ved alt og kan alt og viser sig i glimt som en rigtig kammerat. For eksempel var han god til at støtte, dengang Karina slog op. Alexander bliver en hård konkurrent - men en værdig en af slagsen.

Om "Shiny Armour".

Skolens seneste opførelse, der var en modernistisk nydigtning af et gammelt baltisk eventyr, fik en blandet modtagelse. De vigtigste roller var fordelt således:

Ridder Sergej - Johannes
Prinsesse Kalinka - Helene
Kong Ivan - Alexander
Dronning Ljana - Maria
Sergejs væbner Oleg - Henrik
"Heksen" Baba Jaga - Natasha

Henrik havde egentlig sat næsen op efter rollen som Ridder Sergej, men den gik desværre til Johannes. Henrik gav den derfor hele armen som væbneren Oleg i et forsøg på at bevise sin værdighed til en hovedrolle. I scene 13 kommer Sergej og Oleg op at slås i fuldskab, og Henrik benyttede (undskyldt af "realisme") lejligheden til at give den lidt spinklere Johannes et par gode hårde stød undervejs. Alexander og Maria havde været rigtig gode som Kong Ivan og hans tro underdanige kone, og Natasha havde været formidabel som Baba Jaga. Kender den piges talent ingen grænser?

Helene Bellona Kousgard (f.1975)

"Kære Helene

Du indbydes herved til lukket audition på Edvard Fehmerlings nye stykke "Monogami". Der castes til to roller: Manden og Kvinden. Audition i Ravnsøhytten ved Ry d.15-17/5. Mødepligt i hele perioden. Informationsmøde d.12/5 kl.15 i Lille sal.

Hilsen Nordisk Teaterskole"

"Bellona" er navnet på en romersk krigsgudinde, der var Mars' hustru eller søster. Helenes far, der er professor i oldtidskundskab valgte dette usædvanlige navn, fordi han ønskede sig en datter, som var både smuk og handlekraftig - det fik han.

Når man ser Helene, er man ikke i tvivl om, at der er tale om en kvinde ud over det sædvanlige. Hendes høje slanke krop, der er understyret med perfekt proportionerede kvindelige former, kunne have tilhørt en gudinde, og hun bærer den med en passende blanding af stolthed og elegance. Den mørke teint og de fyldige læber danner en interessant kontrast til de klare blå øjne; og et fyldigt, mørkt hår, der når til lige over skuldrene, sætter den nødvendige prik over i'et. Helene er smuk - og hun ved det. Hendes tøj er altid købt i de mest trendy butikker, og hun understøtter altid sit flotte naturlige ansigt med make up. Helene hader at se alt for sød ud og maler derfor sine øjne op med en sort streg, der giver hende et mystisk og lidt "ondt" look. Hun ses ofte i et eller andet tætsiddende sort outfit og et par sko, der altid er både smarte og praktiske. Når vejret er til det, bærer hun konsekvent solbriller.

Moderen døde i foråret '98, og Helene boede hele sin barndom alene med sin far i et kæmpestort hus, der hovedsageligt var finansieret af en arv efter faderens forældre. Fra starten blev hun forkælet, og hun blev hurtigt bevidst om sit eget værd og vant til at få sin vilje. I skolen var hendes første indtryk, at alle drenge var flinke og imødekommende, og at alle piger var kølige og intrigante. Senere forstod hun sammenhængen, og Helene måtte chokeret konstatere, at hele hendes opfattelse af andre mennesker hang uløseligt sammen med hendes eget udseende. Hun blev nu opsat på at vise, at hun var mere end blot et kønt ansigt.

Helene havde altid været begavet og begyndte nu for alvor at være aktiv i timerne. Desuden begyndte hun at gå til dans og sang, hvor hun straks demonstrerede store talenter. Gymnasietiden var en blandet fornøjelse. Helene blev mere og mere træt af dumsmarte fyre, der prøvede på at være charmerende og endnu dummere bimbo's, der ville have hende med i deres "smarte" klikker. Det hele resulterede i, at Helene blev mere og mere reserveret, og at hun gradvist trak sig ud af diverse sociale aktiviteter. Det tyndede drastisk ud i vennekredsen, og behovet for anden form for anerkendelse steg i takt hermed. Nedprioriteringen af det sociale gav pludselig mere tid til lektier og hobbyer, og resultaterne udeblev ikke. Da Helene i 1994 afsluttede gymnasiet havde hun nået et professionelt niveau i dans og sang, et gennemsnit på imponerende 10,3, og hun havde ikke en eneste ven.

Helene var ikke sen til at udnytte sine talenter. Allerede samme efterår klarede hun en audition til en rolle hos Århus Musicaltrup og var derefter med til flere forestillinger. Her mødte hun danseren Iben, der på mange måder mindede om hende selv. Iben var smuk, intelligent og talentfuld, men hun havde et lysere og mere åbent sind end Helene. Endelig havde Helene fundet en ligeværdig - en sjæleven. Iben tromlede gennem Helenes parader, og de to indledte et meget tæt venindeforhold, der i en periode også var seksuelt. Helene havde tidligere haft et par engangsknald og kortere forhold til fyre og så ikke sig selv som lesbisk, men i forholdet til Iben var grænsen mellem venskab og kærlighed meget svær at definere. Helene havde endelig fundet en, hun kunne dele alt med.

Det altomsluttende forhold blev dog for meget for de to piger, og da den eksklusive kreds et års tid senere blev forøget med Mia, der ligesom Iben var danser, gjorde det en ende på forholdets seksuelle dimension. Iben og Mia begyndte nu at danse til professionelle forestillinger, mens Helene blev mere og mere fascineret af selve skuespillet. I september '96 startede hun på Nordisk Teaterskole i Århus. Til timerne forsøger Helene at være lidt mere udadvendt, men privat er det kun Iben og Mia, som får lov til at tage hendes tid.

Helenes største force som skuespiller er hendes udseende og udstråling samt hendes evne til at beherske både sin krop og sin stemme. Hun er hurtig til at opfatte instrukser, og hun har en jernhård vilje, der får hende til at yde sit yderste, når hun møder modgang. Modgang er der i øvrigt nok af. Det er svært for en ung smuk pige at blive betragtet som en seriøs skuespiller og ikke bare en dum bimbo. Konkurrencen er hård, og lærerne siger, at hun ikke har den fornødne indlevelsessevne. Er det endnu engang dumme

fordomme, eller mangler der virkelig noget? Skyldes det mon manglende kontakt med andre? Skyldes det en slags hæmninger? Måske kan man bare prøve ekstra hårdt? Denne audition er alle tiders chance for at hæve niveauet og lukke munden på kritikerne. Samtidig giver den en mulighed for at få en karriere og gøre sig uafhængig af fars penge.

Om Fehmerling.

Han brød igennem i firserne med "Plexiglas". Siden har han haft en ganske stor karriere, som dog har været præget af forestillinger af svingende kvalitet. Men hvis han er så stort et navn, hvorfor vil han så arbejde med amatører? Okay, det skal man selvfølgelig ikke klandre ham for. Et eller andet sted er han jo en del mere kompetent end de dumme lærere, der ikke engang kan få deres stykker sat op nogen steder.

Om de andre.

Johannes er et vaskeægte fjols. Han har en eller anden tåbelig idé om, at han er født stjerne, og at han kan score alt, der har en puls. Han er ensidig, selvcentreret og ikke videre intelligent, og hans slidte scorebemærkninger har man hørt en milliard gange før.

Henrik er en flink fyr. Han er måske ikke særlig dygtig eller særlig spændende, men han kan forstå at holde et høfligt og professionelt forhold til sine medspillere. Det skaber et rart arbejdsmiljø. Han ville være at foretrække frem for Johannes som medspiller i "Monogami".

Favoritten er dog Alexander. Han har overblikket. Han er talentfuld, og det er som om, at han opfatter alt, der sker omkring ham. Hans øjne udstråler en på én gang skræmmende og fascinerende indsigt. Det er måske det, der gør ham så tiltrækkende. Måske kan han blive mere end blot en medspiller!

Maria er virkelig sød. Desværre er hun også ret kedelig. At tale med hende er ligesom at læse Information. Man kan få en masse at vide om verdenssituationen, men det er alt sammen præsenteret uden farver og uden saft og kraft. Det samme kan man sige om hendes skuespil. I danseforestillingen "Skyggerne" blev det for alvor udstillet. Maria bliver næppe den hårde konkurrent, men hun kan blive et udmærket selskab, hvis man for brug for at slappe lidt af på turen.

Det samme kan næppe siges om Natasha. Hun opfører sig usikkert og neurotisk og er stort set umulig at slappe af sammen med. Til gengæld er hun en misundelsesværdig skuespiller. Hendes indlevelsesevne er fænomenal, og hun bliver en meget hård konkurrent til rollen i Monogami. Hvis man havde samvittighed til det, kunne man selvfølgelig køre lidt psykisk terror på hende. Der er en god sandsynlighed for, at det kunne lykkes.

Om "Shiny Armour".

Skolens seneste opførelse, der var en modernistisk nydigtning af et gammelt baltisk eventyr, fik en blandet modtagelse. De vigtigste roller var fordelt således:

Ridder Sergej - Johannes
Prinsesse Kalinka - Helene
Kong Ivan - Alexander
Dronning Ljana - Maria
Sergejs væbner Oleg - Henrik
"Heksen" Baba Jaga - Natasha

Helene havde gjort sit bedste i rollen som den smukke Kalinka, men sammenspillet med Johannes havde været problematisk. I deres kærlighedsscener havde han været ubehagelig tæt på at overskride grænsen mellem skuespil og regulær antastelse. Det var meget frustrerende, og Helene så sig fanget imellem at skulle spille forelsket og samtidig diskret at skulle afvise medspilleren. Især den lange scene 10, hvor Kalinka og Sergej er alene i hendes soveværelse, havde været et frygteligt rod. Det var til gengæld fedt at Henrik gav Johannes sin fortjente straf i scene 13, hvor Oleg og Sergej kommer i fuldmandsslagsmål. Alexander havde været fantastisk som konge, og Maria havde været en udmærket dronning. De manglede dog lidt kemi sammen. Natasha havde været skræmmende god som Baba Jaga. Helene måtte lamslået overvære Natasha blive suget ind i rollen. Misundelse er en ubehagelig følelse.

Alexander Filip Granberg (f.1973)

"Kære Alexander

Du indbydes herved til lukket audition på Edvard Fehmerlings nye stykke "Monogami". Der castes til to roller: Manden og Kvinden. Audition i Ravnsøhytten ved Ry d.15-17/5. Mødepligt i hele perioden. Informationsmøde d.12/5 kl.15 i Lille sal.

Hilsen Nordisk Teaterskole"

Når man ser Alexander på afstand, virker han ikke som noget særligt. Kroppen er høj og ranglet og skødesløst puttet ned i et eller andet gammelt slidt jakkesæt, der f.eks. kan være brunt, gråt eller sort. Skoene er altid et par endnu mere slidte sorte lædersko. Når man kommer lidt tættere på sker der imidlertid en udvikling. Ansigtet udmærker med sine slanke, kantede træk, der omgiver et par helt klare, lyse, grå øjne. Huden er ret lys og danner en voldsom kontrast til den mørke skødesløse stritfrisur. Alexanders udstråling er alt andet end venlig, men han har et eller andet mystisk fascinerende over sig som en vampyr eller en alien.

I folkeskolen var han lidt af en nørd. Han var langt mere intelligent end sine jævnaldrende og var aldrig bleg for at gøre brug af sit "voksne" ordforråd. Kombineret med et lidt specielt udseende

var en sådan opførsel ikke den bedste, når der skulle findes venner. Alexander brugte i stedet sin barndom på at læse og på at observere de andres leg. I sjette klasse begyndte han hemmeligt at skrive historier, hvor klassekammeraterne var hovedpersoner. I ottende begyndte han at få historierne opført "live". Alexanders popularitet var steget støt i takt med, at klassekammeraterne efterhånden var blevet modne nok til at se kvaliteterne i veltalenhed og intelligens. Desuden havde udviklet et voldsomt forbrug af ironi og sarkasme, hvilket nu nærmest blev hans varemærke. Alexander udnyttede sin nye position til at lyve og manipulere de andre ind i sine små historier. Nu kom de mange observationer ham til gode. Han kunne forudsige de andres reaktioner på forskellige påvirkninger. Han skrev nu virkelige historier.

I gymnasiet fortsatte historien. De andre i klassen blev straks fascinerede af den kloge dreng med den "farlige" udstråling, og de blev hurtigt reduceret til marionetdukker. Alexander kunne også kringle lærerne, og han scorede uden problemer et snit på 11,1. Tiden bød på en del scoringer, men Alexander havde aldrig en rigtig kæreste. Pigerne var for kedelige og forudsigelige. Til gengæld præsenterede skolen ham for en ny verden - teatret. Alexander så nu en mulighed for at gøre sin hobby til en levevej. Nu kunne han med god samvittighed spille roller og skrive plots - og få penge for det. Efter et par år med bistandshjælp, småjobs, amatørteater og nogle ganske små professionelle roller blev han i efteråret '96 optaget på Nordisk Teaterskole i Århus.

Heller ikke her kunne Alexander dy sig for at lave et par konstruerede plots og eksperimenter. Han markedsførte sig selv som en almægtig herskertype med alle forbindelserne i orden, og de andre viste ham omgående tillid og respekt. Han så Henriks usikkerhed og funderede over, hvordan han ville reagere på at miste sin kæreste. Derfor fik han en af sine venner, Sarah, til at forføre Henrik efter danseforestillingen "Skyggerne". Resultatet udeblev ikke. Henrik mistede kæresten og gik en hård deprimerende tid i møde. Alexander støttede ham selvfølgelig gennem den svære tid og pumpede ham for oplysninger om hans forhold til de andre. Den flotte Johannes inviterede han ofte med til fester for at arrangere små erotiske plots for sine veninder. Her blev Johannes narret til at tro, at det var ham og Alexander, der snød kvinderne med små løgne og skuespil. Johannes troede, at han scorede på de små falske identiteter. I virkeligheden blev han brugt som Alexanders prostituerede. Klassekammeraterne var endnu engang blevet til marionetdukker.

Alexanders største force som skuespiller er hans stilistiske overblik og hans evne til at gennemskue læreren/instruktøren og give dem, hvad de vil have. Alexander ser ikke sig selv som en rigtig indlevende skuespiller. Han vil hellere fake sig igennem, få et navn og derefter blive dramatiker eller instruktør. "Monogami" er en enestående chance for at bryde igennem her og nu. Desuden giver weekenden muligheder for at lave nogle sjove historier.

Om Fehmerling.

I firserne skrev han tidstypiske stykker som f.eks. "Plexiglas" om individets fremmedgørelse og "Riter" om samtalens monotoni og for-

udsigelighed. Dengang førte han sig frem i medierne. Det er han holdt op med - hvorfor mon?
Om de andre.

Henrik og Johannes er en ganske interessant konstellation. Henrik er tydeligvis misundelig på Johannes udseende og talent og vil gøre alt for at få ham ned med nakken. Samtidig er Johannes irriteret over altid at mærke Henriks ånde i nakken. Deres rivalisering har tidligere ødelagt deres spil. Med den rette påvirkning kunne det let ske igen. Desuden ser det ud til, at de begge har en eller anden svaghed for Helene. Det kunne man også godt spille lidt på.

Helene er i øvrigt virkelig lækker, men hun er også ret uinteressant - en typisk snobbet forkælet rigmandsdatter. Man kunne bruge hende til at spille Henrik og Johannes ud mod hinanden. Der kunne selvfølgelig også være basis for noget hurtig sex.

Maria er uden tvivl noget af det mest kedelige, og så er hun vist nok lidt vild med Johannes. Kunne noget være mere forudsigeligt?

Den eneste, der ikke er til at gennemskue, er Natasha. Ikke alene er hun en formidabel skuespiller, hun har også en mystisk og ultraditionel måde at gribe tingene an på. Hun er på én gang udadvendt, karismatisk, bange og sky. Måske skulle man bruge turen til lære dette mysterium at kende.

Om "Shiny Armour".

Skolens seneste opførelse, der var en modernistisk nydigtning af et gammelt baltisk eventyr, fik en blandet modtagelse. De vigtigste roller var fordelt således:

Ridder Sergej - Johannes
Prinsesse Kalinka - Helene
Kong Ivan - Alexander
Dronning Ljana - Maria
Sergejs væbner Oleg - Henrik
"Heksen" Baba Jaga - Natasha

Alexander efterlevede omhyggeligt lærerens ønske om en stærk og karismatisk konge, der regerede med hård hånd. Maria havde desværre virket lidt skræmt, og deres sammenspil havde ikke fungeret helt optimalt. Det sværeste havde været scene 16, hvor Ivan møder Baba Jaga. Natasha havde været så langt ude i tovene som den psykotiske heks, at Alexander et kort øjeblik troede, at hun var ved at få et anfald af en slags. Nu er han ganske spændt på at få at vide, hvordan scenen virkede. Helene havde været typecastet til rollen som den smukke Kalinka; og Sergej og Oleg havde fungeret som en grim parodi på Henrik og Johannes forhold. Stykket var ikke videre godt, men det var sikkert sjovt at se, hvis man kender skuespillerne i virkeligheden.

Natasha Margaretha Zelle (f.1976)

"Kære Natasha

Du indbydes herved til lukket audition på Edvard Fehmerlings nye stykke "Monogami". Der castes til to roller: Manden og Kvinden. Audition i Ravnsøhytten ved Ry d.15-17/5. Mødepligt i hele perioden. Informationsmøde d.12/5 kl.15 i Lille sal.

Hilsen Nordisk Teaterskole"

Natashas mest iøjnefaldende træk er helt sikkert hendes store røde krøller. Hun er ret spinkel og ikke særlig høj, og det store hår virker derfor endnu mere fremtrædende. Hendes hud er lys og fregnet, mens øjnene er store og grønne. Resten af ansigtstrækkene er små og fine og giver sammen med de store øjne et uskyldigt nærmest fe-agtigt udseende, der på én gang er tiltrækkende og frastødende. Det fe-agtige uskyldige står i øvrigt i stor kontrast til Natashas tøj, der alt sammen er sort. Hun ses ofte iført både skjorte, pullover, nederdel og strømpebukser, og hun vader næsten altid rundt i et par store sorte militærstøvler. Hun har en ring i næsen og mindst fem i hvert øre, og hun går altid med tyk sort eyeliner. En gang imellem bærer hun et par tynde sorte college-briller. Hun bryder sig ikke om at virke alt for imødekommende.

Natasha voksede op i en lille by, hvor alle kendte alle. Faderen skred allerede før, hun blev født, og moderen kæmpede gennem hele hendes barndom med økonomiske problemer og et alvorligt alkoholmisbrug. Hele byen kendte til moderens problemer, og de andre børn i skolen måtte ikke lege med hende. I de små klasser legede hun med sig selv, og da hun blev lidt ældre, begyndte hun at læse bøger. Bøgerne gav hende en chance for at glemme alt omkring sig og drømme sig væk til en anden virkelighed. Natasha valgte ofte bøger om smukke spændende kvinder, og hendes indlevelse i heltindens historie blev efterhånden så stor, at det blev sværere og sværere for hende at skelne mellem virkelighed og fantasi og mellem sig selv og bogens hovedperson. Disse pludselige skift i hendes personlighed gjorde det absolut ikke lettere for hende at få venner, og Natasha blev gennem hele folkeskolen mere og mere isoleret.

I april 1992 annoncerede moderen, at hun flyttede sammen med Poul, der havde været hende kæreste on/off gennem de sidste tre år. Natasha, der efterhånden var blevet 16 år, hadede Poul og havde bestemt ikke lyst til at bo sammen med ham. Hun søgte derfor ind på et gymnasium i en lidt større by og brugte den forlængede transporttid som en undskyldning for at flytte hjemmefra. Derefter fandt hun en etværelses i et gammelt faldefærdigt byhus, og slog sig ned for de næste tre år.

Gymnasiet var en svær tid for Natasha. Hun syntes folk var lede og intrigante, og drengene skræmte hende i deres voldsomme og til tider patetiske forsøg på at være stærke og mandige. Natasha brugte frikvartererne til at læse, og timerne gik med drømme sig langt

væk. Sådan gik dagene indtil foråret, hvor den årlige skolekomedie fandt sted. Årets stykke var musicalen "Annie", og Natashas musiklærer, der havde lagt mærke til hendes gode stemme og stærke udstråling, opfordrede hende til at gå til optagelsesprøve. Natasha fik i kraft af sin indlevelsessevne - og ikke mindst sit røde hår - titelrollen og begyndte nu at forberede sig intenst. Skuespillet var en kærkommen legalisering af hendes eskapistiske tendenser, og Natasha VAR bogstavelig talt Annie gennem hele perioden.

Natasha var et kæmpe hit som Annie. En stjerne var født, og Natasha var nu pludselig berømt på gymnasiet. Pigerne var misundelige, og drengene var vilde efter at få hende i kanen. Det sidste var især et problem, når Natasha var i gang med en eller anden roman, der gjorde hende til en erotisk femme fatale. Året senere gik det galt. Skolen opførte "Angélique og Sultanen" efter Sergeanne Golon's populære roman fra tresserne, og Natasha var langt væk i rollen som den forførende Angélique. Til festen efter forestillingen flirtede hun med Ken, der var en stor stærk bodybuilder, som ikke havde alt for mange brikker at flytte med. Han misforstod hendes pirrende flirt og tog hende med ned til handicaptolletterne, der lå lidt afsides fra festsalen og derfor ofte blev brugt til diverse skumle henseender. Her overhørte han enhver protest, kvalte enhver modstand og voldtog hende brutalt. Det var Natashas første gang.

Næste morgen var Natasha ikke længere Angélique, og hun kunne dårligt huske aftenens begivenhed. Men siden dengang har hun hver gang, en mand kom for tæt på, følt et voldsomt ubehag og en trang til at slippe væk og blive en anden. Natasha gik ud af gymnasiet efter 2.g og brugte de to næste år på at spille med i alle mulige forestillinger. Selvom hendes talent var enormt, måtte hun erkende, at hun måske manglede noget teknik og metode for at få det bedste ud af sig selv. I efteråret 1996 blev hun optaget på Nordisk Teaterskole i Århus.

Natasha største force som skuespiller er hendes utrolige indlevelsessevne samt hendes nærmest magiske udstråling. Natasha lever i rollen dag og nat og får som få sit udtryk langt ud over scenekanten. Hun er sjældent god til helt tomme øvelser, men sommetider skifter hun alligevel op et i helt andet gear. Natasha er efterhånden blevet lidt bedre til at omgås andre mennesker, men hun har store problemer med pludselig fysisk intimitet. Natasha har desuden stadig alvorlige problemer med at slippe roller og med at skelne mellem virkelighed og fantasi. Hvordan skal det ikke gå til en tre dage lang audition? Tænk hvis øvelserne bliver ubehagelige og nærgående? Hvad hvis fyrene gør? Det hele virker ret uoverskueligt.

Om Fehmerling.

Han har engang lavet en del mærkelige forestillinger uden rigtig handling. Samtidig virker han mystisk og utilregnelig. Det er vist bedst at holde et vågent øje med ham.

Om de andre elever.

Henrik er enormt sød. Han virker ikke så smart, men han er altid flink og aldrig påtrængende. Han er ikke verdens største talent, men han arbejder hårdt og er da også blevet en hel del bedre. Henrik er en god person at holde sig til, hvis presset på turen bliver for hårdt. Johannes kan godt være lidt snobbet og distanceret, men han er som Henrik meget ligetil og byder aldrig på ubehagelige overraskelser. Derimod er Alexander farlig. Det er som om, at han aldrig rigtig føler med sin roller - han foregiver det kun, og sådan er han også privat. Det er vist bedst at være på vagt, når han er i nærheden.

Maria er en mærkelig størrelse. Hun er egentlig meget sød, men samtidig kan hun også virke underligt observerende, og hun dukker altid op, når der er problemer. Er hun hjælpsom, eller er hun bare nysgerrig? Måske vil hun observere folk og bruge deres følelser i sit skuespil? Helene er også mærkelig. Hun er virkelig smuk, og alle er søde ved hende, men hun er altid kold og afvisende. Måske skjuler hun et eller andet. Eller også er hun bare en af de personer, der kun beskæftiger sig med folk, som hun kan udnytte på en eller anden måde. Desuden er hun påtaget og uægte i sit spil.

Om "Shiny Armour".

Skolens seneste opførelse, der var en modernistisk nydigtning af et gammelt baltisk eventyr, fik en blandet modtagelse. De vigtigste roller var fordelt således:

Ridder Sergej - Johannes
Prinsesse Kalinka - Helene
Kong Ivan - Alexander
Dronning Ljana - Maria
Sergejs væbner Oleg - Henrik
"Heksen" Baba Jaga - Natasha

Natasha husker dårligt hvad, der skete til opførelsen. Rollen som den vilde heks sugede hende ind, og hun var i sin egen verden fra start til slut. Natasha havde ellers lovet sig selv, at hun ville holde lidt igen og bevare fodfæstet, men som ofte før mislykkedes det. Det bliver spændende at høre lærerens kritik - og gad vide hvornår det endelig kan lade sig gøre at bevare kontrollen. Er "Monogami" mon gangen, hvor det lykkes?

Spilstart.

Efter en kort præsentation af hver spilpersons navn og udseende, starter spillet. Skuespillerne har aftenen før opført "Shiny Armour", og de har haft fri hele dagen indtil nu. De ved, at der gives kritik på forestillingen kl.16.

SCENE I: Informationsmødet.

Det er tirsdag d.12/5 1998; klokken er 15:00, og de seks skuespillere træder ind i Lille sal. Lille sal er et ca. 50m² stort rektangulært rum med trægulv og hvide stenvægge. Der er højt til loftet og rigeligt med vinduer, og rummet virker generelt lyst og behageligt. Langs den ene væg står en mængde stole stablet, og i rummets ene hjørne står der et lille slidt lysebrunt klaver.

Fehmerling er ikke dukket op, og de kan kun vente. Fem minutter senere ankommer en midaldrende mand bærende på en gammel brun lædertaske. Han er ubarberet og hans mørke grånende hår hænger i fedtede tjavser ned i panden. Han er iført en sort rullekravesweater, brune lærredsbukser og et par nedslidte lædersko. Hans frakke er sort, lang og åbentstående, og han bærer et par tynde ovale briller. "Goddag, jeg er Edvard Fehmerling", præsenterer han sig. Han undskylder på ingen måde ventetiden men går lige til sagen.

Fehmerling lægger ud med at fortælle om selve stykket "Monogami" (brug afsnittet tidligere i teksten). Stykket er endnu ikke helt færdigt, og han har tænkt sig at udarbejde resten inspireret af de to skuespillere, som han kommer til at arbejde med. Det er vigtigt, at skuespillerne ikke har et offentligt image i forvejen, da det ville ødelægge publikums opfattelse af de to karakterer, der helst skal være meget lig skuespillerne selv. Fehmerling har altid været begejstret for skolens arbejdsform og bad derfor om at få navnene på deres bedste og mest ambitiøse elever. Stykket kræver to skuespillere, der spiller godt sammen og som er villige til at arbejde hårdt og intenst. Der er afgang til Ravensøhytten fra skolen fredag d.15/5 kl.13. De bliver alle bedt om at medbringe sovepose, toiletsager og almindeligt hverdagstøj. Mad og drikke o.s.v. vil der blive sørget for. "Spørgsmål?".

Efter at have besvaret eventuelle spørgsmål giver han dem hver især et intenst gennemborende blik for derefter at dreje rundt på hælen og forlade lokalet med energiske skridt. De har nu ca. en halv times pause, inden lærerne giver kritik på deres seneste stykke - "Shiny Armour". Forestillingen fandt sted i går aftes, og dagen har indtil videre været undervisningsfri, så det er første gang, de ser hinanden siden opførelsen. Det burde give dem noget at snakke om. Kritikken gives i fællesrummet, der samtidig er et oplagt sted at holde pause.

SCENE II: Shiny Armour.

Fællesrummet er lidt mere end halvt så stort som Lille Sal. Der er lavere til loftet, og belysningen er knap så voldsom. Rummet er

møbleret med fem borde med tilhørende stole. I den ene ende er der en tavle. I den anden er der en automat med varme drikke. Fællesrummet har lige som Lille sal trægulv og hvide stenvægge, men stemningen er mindre neutral takket være diverse planter samt gamle og nye plakater. En af plakaterne er fra sidste december. Den viser sort/hvide billeder af Johannes og Helene stå i forskellige positurer iført mørke tætsiddende dragter. Over billederne står der "Skyggerne".

Mens vore venner får sig en kop kaffe og en passiar, bliver rummet langsomt fyldt. På slaget 16 ankommer lærerne Bent F. Bordinggaard, der instruerede stykket og Herman D. Kuntz, der så stykket for første gang i går og derfor virker som en slags censor. Herman D. er en høj tætbygget mand på alder med Fehmerling. Han er iført et stilfuldt sort jakkesæt og en selvhøjtidelig mine. Han anbringer et par kraftige halvbriller på næsen og giver sig til at blade i nogle papirer. Bent F., der er en afslappet klædt lille tyndhåret mand midt i trediveerne, rømmer sig og laver en irriteret dirigent-lignende gestus, der bedst kan oversættes til: SÅ HOLD DOG KÆFT! Diverse samtale og anden baggrundsstøj dør langsomt ud, og opmærksomheden rettes nu eksklusivt mod de to nyankomne herrer.

Bent F. tager ordet. Han starter med kostume- og kulissefolkene. De har opnået et flot resultat på ganske kort tid, og Bent F. giver dem en ordentlig spand ros. Derefter giver han en knap så uforbeholden ros til lys og lyd holdet, der trods et par enkelte små fejl havde fungeret rimeligt stabilt. Bent, der hele tiden taler både på sine egne og på Hermans vegne, begynder nu på den individuelle kritik af skuespillerne. Mens han arbejder sig op gennem diverse biroller, sidder vore seks hovedaktører med svedige hænder og dunkende hjerter og venter på, at deres navn skal blive nævnt. Den lille mands talestrøm afbrydes kun af elevernes spørgsmål og desperate forsøg på at forsvare eller bortforklare udvalgte kritikpunkter. Endelig når han til hovedrollerne.

Maria roses for sit gode arbejde med rollen. Dronning Ljana fremstod klart og realistisk, men desværre, påpeger Herman D., der nu tager ordet, var det kun de første tre rækker, der fik glæde af det. "Det er ikke en episode af "Hvide Løgne" vi vil se. Det skal være lidt mere overbevisende! Du må give den en tand til! Hæv stemmen! Løft blikket... Herman har nu talt sig varm, og det vælter ud med klichéer om at komme ud over scenekanten. Den pinlige situation reddes tildels af Bent, der bryder ind og begynder at tale om samspillet med Alexander som Kong Ivan. Bent vil ikke direkte afvise deres fortolkning af karakterernes indbyrdes forhold, men han beder dem forsvare, hvorfor de spillede det etablerede ægteskab på en så distanceret og alt andet end kærlig måde.

De to mænd fortsætter kritikken i samme stil med Bent som ordfører suppleret af enkelte kommentarer fra Herman. Her følger en liste over nogle af deres iagttagelser. Lærerne giver hele tiden spillerne mulighed for at forsvare sig - eller skyde skylden videre.

SHINY ARMOUR - HOVEDROLLERNE.

- Folk fungerede generelt godt i rollerne. De var for det meste troværdige og hvilede godt i sig selv. Der var dog visse skønhedsfejl.

- Henrik var lidt for energisk og rastløs som Oleg. Væbneren skulle have været mere rolig og godmodig. Desuden havde han en lille tendens til at overspille. Det var dog rart at se en dedikeret indsats.

- Johannes var ganske overbevisende som Sergej, men der manglede lige det sidste. Rollen levede ikke nok. Det ville være på sin plads at forlange lidt mere engagement til en afveksling.

- Helene og Alexander havde begge leveret en fabelagtig præstation, og især Bent glæder sig over deres fremgang gennem de sidste par måneder. Det er jo altid dejligt at se den pige på en scene, må Herman tilføje. Han er i øvrigt knap så imponeret over Alexander.

- Natasha havde været skræmmende troværdig i sit vanvid, og man må nok overveje om genren kan bære den figur, hun valgte at fremstille.

- Selvom rollerne fungerede udmærket hver især, haltede sammenspillet og kemien mellem dem gevaldigt.

- Maria og Helene var O.K. sammen men heller ikke mere.

- Scene 10 var en skændsel. Der var ingen magi, ingen sensualitet og ingen kærlighed. Det lignede en brunstig neandertalermands patetiske forsøg på at kurtisere en 14-årig jomfru. Replikkerne og kropssproget havde været to absurde modsætninger. Helene gav sig ikke hen, og Johannes prøvede for hårdt på at være "latin lover".

- Scene 13 havde været en skamlet på forestillingen. Det er i orden at leve sig ind i sin rolle, men man kan ikke lade stemningen løbe af med sig på den måde. Det slagsmål var direkte pinligt! Der er basis for en yderligere opsang til Johannes for at medvirke i begge af forestillingens to dårligst fungerende scener.

- Stykkets højdepunkt var scene 16. Natasha havde opnået ægte magi som den psykotiske heks, og Alexander havde spillet med en indlevelse som aldrig før. Det var som at se ægte frygt og bekymring. En stor kompliment til dem begge. Det er dét det hele drejer sig om: De små, men store øjeblikke!

På et tidspunkt mellem 17 og 18 vælger de to lærere at runde det hele af og tage hjem. De næste par dage skal gå med en del fysiske øvelser, og eleverne rådes til at gå hjem og hvile.

Onsdag og torsdag er relativt begivenhedsløse. De seks unge arbejder hårdt om dagen, og er helt smadrede om aftenen. Her er der plads til lidt improvisation. Måske vil spillerne foretage sig et eller andet inden turen. Hvis ikke - så går dagene hurtigt.

SCENE III: Ravensøhytten.

Fredag d.15/5 kl.13 ankommer Fehmerling til skolen i et gammelt folkevognsrugbrød. Spilpersonerne stiger ind, og turen går til Ravensøhytten. Hytten, der er en spejderhytte fra en gang i halvfjerdsene, ligger i naturskønne omgivelser ved Javngyde i nærheden af Ry. Hytten rummer et køkken, to toiletter med bad, en stor opholdsstue, en veranda, et kælderrum, to store sovesale med madrasser og to mindre rum (formentlig til spejderledere) udstyret med to topersoners køjesenge. Fra verandaen går en lille sti 100 meter ned gennem skoven til Ravensø, hvor der er rimelige bademuligheder.

Fehmerling går målrettet ud i køkkenet og stiller en stor kasse med diverse levnedsmidler. Derefter smider han sin egen sovepose og kuffert ind i det ene af de små rum. Fehmerling annoncerer, at prøverne starter kl.15, og han forventer, at de til den tid har pakket ud og tilberedt et ta' selv bord. Fehmerling går ind på sit værelse og lukker døren. Nu er det op til spilpersonerne selv at finde ud af, hvordan de vil fordele sig på de resterende værelser, og hvem, der laver maden.

SCENE IV: "Kaffebrøgning".

Fehmerling indretter hurtigt den ene ende af opholdsstuen til et mindre teater bestående af syv stole, der til sammen danner en lille halvcirkel. Den første øvelse skal vise skuespillerens kropssprog og fornemmelse af sin egen krop i rummet. Fehmerling forklarer kort, hvad øvelsen går ud på. Derefter skal alle op.

"Kaffebrøgning" er en ganske simpel øvelse, der blot går ud på, at spilleren skal mime, at han laver kaffe. Spilleren mimer med hænder og ansigt, hvordan han først hælder vandet op, åbner skabet med kaffen og filtrene etc. Det hele skal helst gøres meget omstændeligt. Hvis de sjusker bryder Fehmerling ind og lader dem starte forfra. Efter hver skuespillers tur evaluerer hele gruppen hans præstation. Hvad var godt? Hvad var skidt? Fehmerling er aldrig bleg for at rose eller skælde ud. Øvelsen tæller ikke specielt meget i den endelige bedømmelse, men den er en god opvarmning, og den giver spillerne en mulighed for at se hinanden lidt an.

SCENE V: Fredag aften.

Efter øvelsen tilbereder Fehmerling middagen. Han er en fremragende kok og påtager sig derfor denne tjans. Opvask og andet husligt arbejde udføres af eleverne. Hvis ikke de selv kan finde ud af at

fordele arbejdet, skrider Fehmerling ind. Opvasken kunne han f.eks. give til dem, der har klaret sig dårligst.

I løbet af aftenen vil Fehmerling gerne konversere. Han holder hele tiden samtalen i gang med spørgsmål eller overvejelser. Han er ikke typen, der dyrker ligegyldig small talk, derimod spørger han løs om folks ambitioner og fremtidsplaner; om de har en kæreste; hvilke kvaliteter, de sætter højt hos mennesker; hvilke kvaliteter, de sætter højt ved skuespillere o.s.v. Når Fehmerling har tiden, prøver han at holde samtalen omkring skuespil og parforhold, men han er også interesseret i at vide, hvad de ellers har at sige om alt muligt. Samtalen er ikke uvæsentlig for hans senere præferencer.

Fehmerling trækker sig tilbage kl. 22. Han annoncerer, at øvelserne starter igen næste morgen kl.10. Derefter vælger han to, der skal op kl.9 og lave morgenmad. Det kunne være de to, der gjorde den dårligste figur under middagen. Nu bestemmer spillerne selv, hvad de vil bruge resten af aftenen til.

SCENE VI: Improvisationsøvelsen.

Efter morgenmaden samles de alle atter i halvcirklen. Fehmerling forklarer improvisationsøvelsen. Der er hele tiden to personer i aktion. Den ene er Manden; den anden er Kvinden. De to agerende får et oplæg til en situation. De skal nu improvisere en scene ud fra oplægget. Der bliver ikke udleveret rigtige roller. Spillerne skal være sig selv i de givne situationer. Hvis scenen går lidt trægt, eller hvis nogen får en idé til at forbedre spillet eller dialogen, må de række hånden op. Så må de komme ind i scenen, og erstatte personen af deres køn, som så pænt må sætte sig ud til de andre. Fehmerling bestemmer suverænt hvor lange, scenerne skal være; hvornår udskiftningerne skal ske; og hvem, der skal skiftes ud og ind. Fehmerlings vigtigste opgave er at sørge for, at det hele flyder. Udskiftningerne skal forhindre stilstand i scenerne, men de må ikke hele tiden afbryde og slå spillet i stykker. Øvelsen varer hele dagen, og Fehmerling lægger en frokostpause ind på et passende tidspunkt.

Oplæggene til scener tager alle sammen udgangspunkt i to menneskers forhold. Scenerne kan få et ekstra pift, hvis man beder skuespillerne om at spille ud fra et indbyrdes ulige status/magtforhold (overhund/underhund). Fehmerling har en liste med oplæg, som han frit kan vælge fra. Han fortsætter med at give dem nye scener, så længe øvelsen stadig er interessant. Fehmerling er endnu engang ikke bleg for at komme med spontane udbrud, og hvis nogle af spillerne har en særlig interessant kemi, vil han gerne se dem meget. Her er ingen blind retfærdighed. De bedste og mest entusiastiske kommer mest til fadet.

Fehmerlings liste:

- Samtale til en fest. Manden er interesseret. Kvinden er ikke.
- Samtale til en fest. Manden er interesseret. Kvinden er måske

interesseret. Andre kombinationer kan bruges. Skiftende statusforhold. Forskellige skuespillere starter scenen forfra.

- Manden kommer hjem til Kvinden og fortæller, at han er blevet fyret. Kvinden benytter lejligheden til fortælle om sin egen succes (forfremmelse, lønforhøjelse, en stor ordre gik hjem o.s.v.). Forskellige muligheder: Kvinden trøster; Kvinden hoverer; Manden føler sig uretfærdigt behandlet og kommer med undskyldninger ("Du er aldrig hjemme. Jeg skal sørge for alting"). Spilles også med ombyttede roller og forskellige statusforhold.
 - Kvinden tror, at Manden er utro. Manden nægter eller kommer med lignende beskyldninger. Måske er de lige kommet hjem fra en fest, hvor hun talte lidt for længe med en eller anden fyr. Til sidst indrømmer han, og begynder at argumentere for, hvorfor han gjorde det. Ombyttede roller og diverse variationer.
 - Kvinden synes, at forholdet kører i tomgang. Manden konfronteres med det og tager det som et personligt angreb. Diverse variationer.
 - Mandens potens svigtede. De taler om det næste morgen. Kvinden bringer emnet på banen. Div. var.
 - Manden slår op med kvinden. Den mandlige skuepiller bestemmer selv setting. Ombyttede roller og div. var.
 - Manden og Kvinde er backstage efter opførelsen af "Monogami". Den ene lavede mange fejl. Den anden bringer det på bane. Her er variation af statusforskelle ekstra interessant.
-

SCENE VII: Lørdag aften.

Efter dagens hårde øvelser slapper spillerne af, mens Fehmerling tilbereder middagen. Næste dags øvelser starter først klokken tolv, så der er rigeligt med øl og vin til maden. Efter middagen foreslår Fehmerling en selskabsleg kaldet "The Black Box".

Spillet går ud på, at alle deltagere skal skrive en eller to sedler indeholdende et spørgsmål, der kun kan besvares med en anden deltagers navn - f.eks: "Hvem vil du helst have med på en øde ø?" eller "Hvem vil du helst dyrke sex med?" o.s.v. Spørgsmålene, der er uden afsender samles i en bunke. Derefter trækkes et tilfældigt spørgsmål, som så bliver læst op. Alle deltagerne skriver så en lille anonym seddel med deres personlige svar. Svarsedlerne puttes i "The Black Box" (en kop, æske eller lign.). Når alle svar er afleveret, skal deltagerne gætte på, hvor mange gange deres eget navn optræder. Derefter får man et antal points svarende til det differencen mellem sit gæt og det faktiske antal. Når stillingen er talt op, trækkes et nyt spørgsmål. Vinderen er den, der har færrest points ved spillets afslutning.

Der er ingen rammer for, hvad man kan spørge om. Fehmerling har selv tænkt sig at deltage med spørgsmål i retning af "Hvem vil du helst spille sammen med i "Monogami"?" eller "Hvem vil du nødigst spille sammen med i "Monogami"?" eller "Hvem er din værste konkurrent til en rolle?"

Aftenen skrider frem, og Fehmerling går i seng, men han opfordrer de unge til at nyde natten. Søen og skoven er smukke her om natten. Der er stadig øl og vin og whiskey til irish coffee, og der er nok rum, hvis man gerne vil være sig selv. Lige inden han forlader lokalet, giver han dem auditionens foreløbige resultat, men han giver ingen begrundelse.

Resten af natten er i reglen op til spillerne selv, men det er jo ikke umuligt at forskellige uforudsete faktorer kunne hjælpe tingene lidt på gled. Strømmen kunne gå; ubehagelige minder kunne pludselig dukke op - f.eks hos Natasha; Henrik kunne pludselig komme i tanker om, at han engang har set Alexander sammen med Sarah; Alexander kunne blive ramt af en pludselig skyldfølelse og trang til tilgivelse; og meget mere...Pludselige begivenheder af mere psykologisk karakter vil dog næppe finde sted, hvis ikke turens forløb har lagt bare lidt op til dem.

SCENE VIII: Mudderkastning.

Det er søndag. Brunch'en er overstået, og syv mennesker sidder endnu engang i halvcirklen, mens radioens rådhusklokker ringer ind til de sidste afgørende prøvelser. Alle kender stillingen. Nu skal det sidste afgørende indtryk gives. Der er ikke råd til fejl. Fehmerling gør det klart, at stillingen ikke er urokkeligt, og at alle stadig har en realistisk chance. Det er muligvis løgn. Øvelsen, der absolut ikke er for børn, skal vise lidt om skuespillerens offervilje. Den skal vise, hvor langt skuespillerne er klar til at gå i deres bestræbelser på at indfri instruktørens krav. Øvelsen handler kort og godt om kollektiv nedrakning.

Fehmerling vælger en af skuespillerne ud. Vedkommende skal så sidde stille og modtage de andres kritik. Kritikken må være alt fra saglig og professionel analyse til stærkt personlige slag under bæltstedet og hadefuld mudderkastning. Man må kritisere alt fra udseende og evner til personens menneskelige kvaliteter. Al kritikken skal være negativ, og den må under ingen omstændigheder være vattet. Vigtigst af alt: Den skal være personlig. Lige på og hård.

Hvis ikke det sker af sig selv, prøver Fehmerling at gejle stemningen op. Han bliver ved, indtil han synes, at nedrakningen har kulmineret. Så udskiftes "offeret". Hvis nogen har holdt lav profil og været for flinke, vil han helt sikkert vælge dem som næste person på pinebænken. Ingen får lov til at liste sig ubemærket gennem denne øvelse. Spillerne kan score gode points hos Fehmerling, hvis de er engagerede og kompromisløse og virkelig slipper deres hæmninger. Fehmerling hader hæmninger - især hos folk, der kalder sig skuespillere. Det er især godt, hvis kritikken bliver rigtig personlig.

Det er lidt op til situationen, hvor mange, der skal slagtes, men der skal nok mindst tre af spillerne i ilden. Til gengæld vil det nok blive lidt for meget, at anbringe alle seks i den ubehagelige situation. Antallet er helt op til Fehmerling, der helt sikkert vil se en vis aktivitet fra alle, før han stopper øvelsen. Umiddelbart efter øvelsen tager Fehmerling bilen, og forlader hytten. Han beder spillerne om at have aftenmaden færdig til kl. 19. Her vil han offentliggøre sit valg. Klokken er vel ca. 14, og spillerne har nu eftermiddagen til at gå og vente på resultatet.

VALGET.

Fehmerlings valg vil sandsynligvis falde på én mand og én kvinde, men han kan dog, alt efter hvordan auditionen går improvisere lidt. Han kan f.eks. vælge to mænd eller to kvinder; og hvis kun én af for alvor levede op til forventningerne, kan han nøjes med at vælge ham/hende. Han kan sikkert opstøve en medspiller til vedkommende et andet sted. Når Fehmerling vurderer skuespillerne efter nedenstående krav, kan han selvfølgelig kun forholde sig til de ting, han selv har lagt mærke til.

VALG AF SKUESPILLERE TIL MONOGAMI. Af E. Fehmerling

Når valget skal træffes, må man overveje i hvor høj grad skuespillerne har indfriet følgende krav:

- Skuespillerne må ikke dyrke sig selv på bekostning af kunsten. De skal have respekt for det, de laver, og de må ikke have kørt noget åbenlyst taktisk spil mod de andre for at få rollen. De skal have kritiseret hinandens præstationer sagligt og upartisk. De skal - sagt på en anden måde - have udvist fairplay. Auditionens vigtigste formål er at finde de rette personer til rollerne - uanset hvem, det så måtte være!
- Skuespillerne skal undervejs have vist et stort engagement; de skal have sat sig ud over deres eventuelle hængninger; og de skal have taget øvelserne alvorligt.
- Skuespillerne skal besidde en stor indlevelsessevne og have en stærk personlig udstråling. De skal være gode til at improvisere, få idéer, skabe ting fra bunden o.s.v. De skal med andre ord være inspirerende at arbejde sammen med.
- Stykket kræver en sprudlende kemi mellem de to hovedpersoner. Hvis ikke kemien er der mellem en mand og en kvinde, er muligheden åben for at vælge to personer af samme køn. Et heteroseksuelt forhold er dog at foretrække i forhold til det provisoriske manuskript.

De er nok utopisk at regne med, at alle krav bliver indfriet, men især det første krav tæller meget i bedømmelsen.

Efter nøje overvejelser går rollerne til:

_____ og _____

SCENE IX: And the winner is...

Tiden går, og vore venner venter i spænding på afgørelsen. Klokken nærmer sig 19, og aftensmaden tilberedes, men Fehmerling er endnu ikke dukket op.

Omkring kl.19.30 ankommer han så. Han har en højtidelig mine, og i højre hånd holder han en lille hvid konvolut. Under hele middagen er han ekstremt fåmælt og alvorlig, og hvis nogen spørger til afgørelsen siger han: "Senere".

Efter middagen tager han ordet. "Nu har jeg bedømt Jer gennem de sidste to døgn. Nu er det Jeres tur. Hvad synes i om denne audition? Hvordan har det været? I denne konvolut har jeg afgørelsen. Den er truffet, og evalueringen har således ingen indflydelse på den. Sig frem - hvad synes i?" Skuespillerne får nu mulighed for, at give deres uforbeholdne mening. Fehmerling sidder under hele evalueringen og lytter til, hvad folk har at sige, og han prøver ikke at forsvare sig imod eventuelle angreb. Til sidst rejser han sig og beder om stilhed. Så åbner han konvolutten. I konvolutten er teksten "VALG AF SKUESPILLERE TIL MONOGAMI." Han læser hele teksten op inklusive de tilføjede navne.

Prøven er slut. Hovedpersonerne tager hjem. Nogen er klar til "Monogami", der kunne blive starten på en ny glørværdig karriere. Andre skal ud og søge arbejde, prøve på at finde en anden teaterskole eller noget helt andet. Forhåbentlig har alle fået noget at tænke på. Måske har de endda lært lidt om sig selv.

Maria Medea Carlsen (f.1975)

"Kære Maria

Du indbydes herved til lukket audition på Edvard Fehmerlings nye stykke "Monogami". Der castes til to roller: Manden og Kvinden. Audition i Ravnsøhytten ved Ry d.15-17/5. Mødepligt i hele perioden. Informationsmøde d.12/5 kl.15 i Lille sal.

Hilsen Nordisk Teaterskole"

På overfladen ser Maria ikke ud af meget. Hun er normalt bygget og klæder sig i afslappet, lidt hippieagtigt tøj. Det ville ikke være usædvanligt se hende i et par udtrådte Dr. Martens, brune fløjlsbukser, striktrøje og med et broget tørklæde slynget skødesløst om halsen. Tøjet er gammelt, men det er altid rent. Hendes ansigt er egentlig ganske kønt, og hun går aldrig med make up til daglig. Hendes glatte leverpostejfarvede lokker udgør en undefinerbar blanding mellem gryde- og pagehår, der vidner om lange pauser mellem frisørbesøgene.

Maria var gennem gymnasiet kendt som lidt af en stræber, der altid var velforberedt og havde tingene i orden. Hun var ikke med til festerne og holdt sig mest til sine efterskoleveninder og kæresten Torben, som hun havde mødt i "Regnskovsgruppen". Men selvom Maria var seriøs i alle fag (et gennemsnit på 9,8 vidner om en vis flid), var det skuespillet, der var hendes et og alt. Efter gymnasiet fik hun et halvdagsjob som pædagogmedhjælper og involverede sig i diverse teaterprojekter.

Maria brugte al sin tid på at øve og forberede sig til rollerne, og til sidst blev det for meget for Torben, der efter fem år som hendes trofaste kæreste forlod hende til fordel for en dum blond porcelænsdukke, der vist nok hed Malene. Bruddet tog hårdt på Maria, og hun har ikke haft en kæreste siden. I september 1996 startede hun på Nordisk Teaterskole, hvor hun siden har nydt stor succes. På skolen er Maria kendt for sit åbenlyse moderinstinkt, der driver hende til altid at lytte og hjælpe, når folk har problemer.

Marias største force som skuespiller har altid været hendes ihærdige arbejde og seriøse indstilling, men hun er bestemt heller ikke uden talent. Hun kan som få leve sig ind i en rolle, men desværre kommer hun ikke altid særlig godt "ud over scenekanten". Maria har aldrig været bleg for at tage sig sammen og arbejde endnu hårdere, hvis hun mødte modgang, men hvordan arbejder man sig til mere udstråling? Hun har lånt videoer med store filmskuespillerinder og øvet sig i timevis. Har det mon hjulpet?

Denne audition bliver en fremragende chance for at prøve sig af. Hvis det nu fejler - hvad kan man så gøre ved problemet? Desuden er det en fantastisk mulighed for at komme med i et professionelt stykke, hvor man pludselig har både tid og råd til at arbejde intenst med sin rolle.

Om Fehmerling.

Han er en ganske fremragende dramatiker og instruktør. Hans stykker fra 80'erne var ret svingende og lidt for tidstypiske - især debutten "Plexiglas". Stykket var ret gennemført og passende dengang, men der ingen ved sine fulde fem, der kunne finde på at opføre det i dag. Hans nyere forestillinger er til gengæld ganske fremragende.

Om de andre elever.

De er generelt lidt for useriøse og bruger alt for lidt tid på at forberede sig. Johannes og Helene er egentlig meget gode, men det virker det som om, at det er vigtigere for dem, hvordan de ser ud på scenen, end hvordan de spiller. Er det virkelig den stil der giver den udstråling, der skal til? Johannes er i øvrigt ganske tiltrækkende med sit smukke ydre og sin rolige sikre fremtoning. Hvis man var hans kæreste, kunne man måske få ham til at forvalte sit talent ordentligt. Han vil i hvert fald være en perfekt medspiller i Monogami, og en dejlig person at skulle gå op og ned af hver dag gennem et prøveforløb.

Helene må være en hver mands drøm. Hun er utrolig smuk og selvsikker, og det er tydeligt, at drengene har et godt øje til hende. Dette inkluderer desværre også Johannes. Med sin flotte krop og sine elegante bevægelser er hun helt klart skolens bedste danser, og det var meget lærerigt at arbejde sammen med hende i danseforestillingen "Skyggerne". Hun kunne være alle tiders veninde, hvis ikke det var fordi, at hun var så snobbet. Hun holder sig altid til sine andre venner, og har aldrig lyst til at snakke i pauserne.

Henrik har den rigtige indstilling, men han er af en eller anden grund svær at tage hatten af for. Han prøver så hårdt, men han har bare ikke det, der skal til. Til gengæld er han en flink fyr, der altid er klar til at snakke om alt muligt. Det er rart, at der ikke kun er fagidioter på skolen. Regnskoven bliver fældet; forureningen ødelægger vores klima; Kinas behandling af Tibet er forfærdelig; og så er der mennesker, der kun tænker på teater.

Alexander har helt sikkert et eller andet stort over sig, men han virker samtidig kold og uhyggelig. Han er ganske afgjort ufattelig intelligent, men sommetider er det, som om han ændrer "ansigt". Han virker forskellig fra situation til situation. Det ene øjeblik er han magtfuld og kommanderende, og øjeblikket efter er han rosende og næsten slesk. Han benytter ironi og sarkasme på en

måde, så man aldrig helt ved, hvor man har ham. Alexander er ikke typen man bør betro sine inderste hemmeligheder.

Så er der Natasha. Det bliver mærkeligt at skulle være sammen med hende i tre dage. Hun besidder helt sikkert et enormt talent, men hun virker samtidig så usikker og skrøbelig. Hun får virkelig brug for en ven, hvis hun skal ud i den hytte... og hvordan vil hun reagere på det pres, det er at skulle konkurrere med sine kammerater? Det bliver nok nødvendigt at holde lidt øje med, hvordan hun har det.

Om "Shiny Armour".

Skolens seneste opførelse, der var en modernistisk nydigtning af et gammelt baltisk eventyr, fik en blandet modtagelse. De vigtigste roller var fordelt således:

Ridder Sergej - Johannes
Prinsesse Kalinka - Helene
Kong Ivan - Alexander
Dronning Ljana - Maria
Sergejs væbner Oleg - Henrik
"Heksen" Baba Jaga - Natasha

Maria havde intenst studeret Elisabeth Taylor som Kleopatra på video i håb om at finde hemmeligheden bag dennes royale karisma (en lille detalje hun i øvrigt har valgt at holde for sig selv). Hun synes selv, at det gik ganske godt og glæder sig meget til at få kritik på sin præstation. Mor/datterforholdet til Helenes karakter fungerede smertefrit, mens det var ubehageligt at skulle spille Alexanders kone. Han virkede farlig og dominerende i de intime scener, og Maria havde ofte ønsket sig langt væk. Johannes havde været den perfekte helt, og Henrik havde fungeret habilt som den respektfulde væbner. Mest iøjnefaldende var Natashas præstation som den magtfulde nærmest psykotiske Baba Jaga. Hun var sprudlende og magisk på scenen. Senere i dag finder vi ud af, hvad lærerne mener om forestillingen.

Johannes Babbett Arenkiel (f.1974)

"Kære Johannes

Du indbydes herved til lukket audition på Edvard Fehmerlings nye stykke "Monogami". Der castes til to roller: Manden og Kvinden. Audition i Ravnsøhytten ved Ry d.15-17/5. Mødepligt i hele perioden. Informationsmøde d.12/5 kl.15 i Lille sal.

Hilsen Nordisk Teaterskole"

Det første ord, der falder en ind, når man ser Johannes er "helt". Hans udseende er som taget ud af en drengeroman fra 50'erne. Med sine lyse, bølgede lokker, skinnende blå øjne og høje muskuløse statur ligner han en perfekt blanding mellem Robert Redford, Jens Lyn og Nicolai Coster-Waldau. Johannes er altid glatbarberet, og der går højst en måned mellem hver gang, han bliver klippet. Desuden har Johannes en irriterende evne til altid at lugte af parfume, uanset hvor meget han har svedt. Han klæder sig klassisk maskulint og gerne i lyse farver. Johannes ses ofte iført en hvid kortærmet skjorte, lysegrå bukser med pressefolder og et par enkle sorte lædersko.

I gymnasiet var Johannes selvfølgelig skolens helt. Han fik hovedrollen i tre skolemusicals og markerede sig desuden indenfor både sport og musik. I de boglige fag var han ingen arbejdshest, men scorede alligevel et gennemsnit på 9,6 i kraft af udstråling, gode talegaver og en misundelsesværdig evne til at tage sig sammen, når det virkelig gjaldt. De fleste ting kommer ret let til Johannes, men samtidig er han også god til skrue bissen på, hvis han møder modgang - Johannes HADER at tabe.

Johannes har altid haft let ved score piger. Det gik godt i gymnasiet, og hans scoringsfrekvens steg yderligere, da hans forældre efter endt eksamen sendte ham på en håndfuld højskoleophold. Det var under et sådant ophold, at han mødte Malene. De forelskede sig hovedkuls i hinanden, og Johannes oplevede de lykkeligste seks måneder af sit liv. Desværre forlod Malene ham i december '95 til fordel for en hippie ved navn Torben. Johannes svor, at han aldrig mere ville knytte sig følelsesmæssigt til en kvinde. Efter at have været nede i et halvt år startede han i september 1996 på Nordisk Teaterskole i Aarhus.

Johannes største force som skuespiller er hans enorme udstråling. Han er fuldt ud overbevist om sin egen starquality og føler sig sikker på at få en stor filmkarriere. Han er udmærket klar over, at han ikke er verdens mest alsidige skuespiller, men der skal nok være en plads til ham derude - de fleste historier skal jo trods alt bruge en helt.

Johannes er lidt af en "cirkushest" og har ikke meget til overs for øvelser, der ikke har nogen direkte relation til et konkret stykke. På den anden side er han heller ikke nogen rebel, og han gør hvad, han får besked på. Johannes er ikke typen, der kan lide at falde igennem, så en lille opsang fra læreren eller dennes ros til en mindre talentfuld elev plejer at være motivation nok. Rollen i "Monogami" er en perfekt mulighed for at komme i medierne, og få skabt sig et navn, så man kan få tilbudt en masse filmroller. Desuden ville det være fedt for en gang ikke at skulle være afhængig af forældrenes penge.

Om Fehmerling.

Han var vist nok sej engang i 80'erne, men nu hører man ikke meget til gutten længere. Han er dog stadig et navn, og hvis han kan være springbræt til en filmkarriere, kan man vel altid give ham en chance.

Om de andre elever.

Henrik er tydeligvis et middelmådigt fjols, og det er helt uforståeligt, at han overhovedet blev optaget på skolen. Lærerne må have sovet til den optagelsesprøve. Han arbejder ihærdigt til øvelserne, men han mangler magien, når han endelig står på scenen. Bare Fehmerling ikke bliver duperet af hans entusiasme. Privat har Henrik heller ikke noget at byde på. Han udtaler sig om alverdens emner, som han alligevel ikke har forstand på, og til fester drikker han sig altid fuld og fører sig frem på grænsen til det pinlige. Det har især været slemt efter at Karina slog op med ham. Da de kom sammen, havde han da trods alt lidt ro i sig selv. Nu er drengen jo en vits. Han skulle nødigt blive nogen trussel.

Den virkelige trussel kommer fra Alexander. Han har ikke nogen store chancer for at få en filmkarriere, men til denne rolle gør hans alsidighed og teknik ham til en alvorlig konkurrent. Der findes få skuespillere, der kan variere deres udtryk så meget, som han kan. Han skal nok blive et stor navn inden for et eller andet felt. Han er i øvrigt også sej nok som person. Han har altid de rigtige forbindelser, og kan skaffe folk ind til diverse selskaber. Når han møder fremmede folk til fester, spiller han altid en ny rolle og skaber derved en masse underholdende situationer. Hans store intelligens og almene viden gør, at det næsten aldrig går galt.

Hende Natasha er ret dygtig, men hun er lidt for speciel og mangler den rigtige psyke. Hun er tidligere brudt sammen under prøver og lige før forestillinger. Nej, hun ville absolut ikke være nogen heldig medspiller at få.

Helene er unægtelig en babe af format. Hun er altid en fornøjelse at spille sammen med, og mon ikke tre intensive dage langt væk fra Aarhus skulle være nok til endelig at få hende scoret. Det er i øvrigt snart sidste chance.

Maria er ok. Med det rigtige hår og lidt make up kunne hun gå hen og blive helt lækker. Hvis Helene ikke er klar, er Maria vel...

Om "Shiny Armour".

Skolens seneste opførelse, der var en modernistisk nydigtning af et gammelt baltisk eventyr, fik en blandet modtagelse. De vigtigste roller var fordelt således:

Ridder Sergej - Johannes
Prinsesse Kalinka - Helene
Kong Ivan - Alexander
Dronning Ljana - Maria
Sergejs væbner Oleg - Henrik
"Heksen" Baba Jaga - Natasha

Helterollen som ridder Sergej havde Johannes taget på rutinen og var egentlig ganske tilfreds med, hvordan det gik. Eneste problem havde været Henrik, der ikke overraskende havde overspillet på grænsen til det pinlige. Det var især et problem i scene 13, hvor Oleg og Sergej i fuldskab kommer op at slås. Johannes, der stadig er øm flere steder på kroppen, glæder sig nu til lærernes kritik, så Henrik kan få en velfortjent skideballe. S sammenspillet med Helene som den smukke prinsesse Kalinka gik fint, så forarbejdet til den kommende scoring skulle allerede være gjort.

Henrik Naver Søe (f.1972)

"Kære Henrik

Du indbydes herved til lukket audition på Edvard Fehmerlings nye stykke "Monogami". Der castes til to roller: Manden og Kvinden. Audition i Ravnsøhytten ved Ry d.15-17/5. Mødepligt i hele perioden. Informationsmøde d.12/5 kl.15 i Lille sal.

Hilsen Nordisk Teaterskole"

Henrik er en rigtig fighter. Man fornemmer det med det samme. Den lave muskuløse, tætbyggede krop udstråler en vilje og energi, der kunne gøre selv Stig Tøfting grøn af misundelse. Ansigtet er firkantet og maskulint og danner sammen med det tætte, brune karsehår et hoved, der lige så godt kunne have siddet på en Action Man-dukke. Øjnene er grå og udstråler både venlighed og gå på-mod. Henrik klæder sig altid afslappet og praktisk og føler ingen videre trang til at eksperimentere med sit udseende. "Det er det indeni, der tæller".

Henrik var gennem folkeskolen og gymnasiet altid "en af gutterne". Han var dybt engageret i den lokale håndboldklub, og selvom han ikke stod frem som den store stjerne, der scorede en masse mål og duperede publikum med lækre tekniske detaljer, nød han stor respekt på holdet for sit løbepensum og sin fighterevne. Næsten det samme gjorde sig gældende i gymnasieklassen, hvor Henrik altid var med til alle fester og sociale arrangementer - dog sjældent som noget midtpunkt. Henrik var aldrig noget bogligt geni, men hans store flid gennem især 3.g reddede ham et pænt snit på 8,5. Henrik brillerede i øvrigt ved på sidste skoledag at score klassekammeraten Karina, som han havde været vild med i mere end et år.

Efter studentereksamen og en velfortjent sommerferie tog Henrik i efteråret '92 til Ålborg for at aftjene sin værnepligt. Der blev han i to år kun afbrudt af et halv år på sergentskole i Sønderborg. Henrik havde en fin tid som soldat, og det lykkedes ham på imponerende vis både at få tid til at drikke øl med drengene og bevare forholdet til Karina. Karina var i øvrigt begyndt at spille teater, og da Henrik kom hjem fik hun lokket ham til at prøve det. Henrik var solgt. Nu kunne han for første gang både være en dedikeret seriøs holdspiller og samtidig få publikums direkte opmærksomhed. Han havde fundet sit kald og slap efter et mislykket forsøg i '95 igennem nåleøjet og blev optaget på Nordisk Teaterskole i efteråret '96.

Forholdet til Karina sluttede december '97. Skolen havde opført danseforestillingen "Skyggerne", hvor en meget tiltrækkende ung kvinde var faldet for Henriks muskuløse krop, og hun scorede ham

på særdeles insisterende manér. Sarah, som hun hed, var kun ude efter et engangsknald, og næste morgen skred hun - det samme gjorde Karina! Siden har Henrik desperat ledt efter en ny kæreste, men det har endnu ikke givet pote.

Henriks største force som skuespiller er hans ihærdighed og energi samt hans åbenhed overfor alt, hvad der har med teater at gøre. Henrik kan som få give sig fuldt ud, uanset hvilken fortænkt dramaøvelse han måtte blive stillet overfor. Han er udmærket klar over, at han ikke besidder verdens største talent, men samtidig er han vant til, at man altid kan kæmpe sig til succes, hvis bare man prøver hårdt nok. Desværre er Henrik også præget af en vis usikkerhed. For første gang i hans liv er han ikke del af et fasttømret sammenhold, hvor alle har deres personlige rolle og værdi. Stemningen her på skolen er en helt anden. Konkurrencen er stor, og det tvinger folk til kun at tænke på sig selv. Kan man overhovedet kæmpe sig til at blive en bedre skuespiller? Stemningen er i det hele taget temmelig ubehagelig. De andre er virkelig gode - og de viser ingen respekt. Det er som om, at de føler sig både bedre og klogere. Men de skal få at se. Denne audition er en perfekt mulighed for at vise sit værd og give de mest arrogante en seriøs dukkert.

Om Fehmerling.

Han er et meget anset navn, og det er helt sikkert et stort privilegium at få mulighed for at arbejde sammen med sådan en kapacitet. Hans stykker er komplicerede og svære at forstå, men hvis man først kommer ind i hans tankegang og arbejdsmetode, er der helt sikkert en guldgrube af viden og erfaring at hente.

Om de andre elever.

Maria og Natasha er alle tiders tøser. De er levende beviser på at mænd og kvinder sagtens bare kan være venner, og selvom de begge er ekstremt talentfulde, virker de på en eller anden måde bare ikke som konkurrenter. Natasha virker lidt usikker, men det er som om, at hun slapper af, når man lærer hende at kende. Hun virker dejligt ligetil og naturlig, og hun er på ingen måde snobbet. Maria er også godt selskab. Hun er ikke særlig sexet, men hun er sød, og man kan tale med hende om alt muligt. Hun er ret intelligent og ved en helt masse om politik og verdenssituation. Nogle gange er man nødt til at lade som om, man forstår, hvad hun mener bare for ikke at virke alt for uvidende. Med Natasha og Maria er stemningen afslappet og fri for konkurrence og seksuelle spændinger.

Situationen er noget anderledes med Helene. Hun er en dygtig skuespiller; hun er intelligent og ekstremt smuk. Desuden er hun en guddommelig sanger og danser. Desværre virker hun bare lidt snobbet og reserveret, og det er næsten uoverskueligt at skulle til at lægge an på hende. Hvis bare man kunne komme lidt ind på

livet af hende, så ville man måske få chancen. Tre dage i Ravenshytten kunne måske få hende til at sænke paraderne og se, hvad der gemmer sig lige for næsen af hende.

Johannes er en nar. Det kan godt være at han ser godt ud og måske egner sig til nogen bestemte roller, men magen til egoistisk primadonna skal man lede længe efter. Han er snobbet og arrogant og kan ikke se ud over sin egen navle. Desværre har han også fået øjnene op for Helenes åbenlyse kvaliteter og er begyndt at bruge alle sine charmetricks. Men det skal blive løgn. Den scoring skal forhindres for enhver pris.

Nej, så har Alexander fortjent lidt mere respekt. På overfladen kan han måske virke lidt kølig og reserveret, men han må rumme store ting. Han virker som om, han ved alt og kan alt og viser sig i glimt som en rigtig kammerat. For eksempel var han god til at støtte, dengang Karina slog op. Alexander bliver en hård konkurrent - men en værdig en af slagsen.

Om "Shiny Armour".

Skolens seneste opførelse, der var en modernistisk nydigtning af et gammelt baltisk eventyr, fik en blandet modtagelse. De vigtigste roller var fordelt således:

Ridder Sergej - Johannes
Prinsesse Kalinka - Helene
Kong Ivan - Alexander
Dronning Ljana - Maria
Sergejs væbner Oleg - Henrik
"Heksen" Baba Jaga - Natasha

Henrik havde egentlig sat næsen op efter rollen som Ridder Sergej, men den gik desværre til Johannes. Henrik gav den derfor hele armen som væbneren Oleg i et forsøg på at bevise sin værdighed til en hovedrolle. I scene 13 kommer Sergej og Oleg op at slås i fuldskab, og Henrik benyttede (undskyldt af "realisme") lejligheden til at give den lidt spinklere Johannes et par gode hårde stød undervejs. Alexander og Maria havde været rigtig gode som Kong Ivan og hans tro underdanige kone, og Natasha havde været formidabel som Baba Jaga. Kender den piges talent ingen grænser?

Helene Bellona Kousgard (f.1975)

"Kære Helene

Du indbydes herved til lukket audition på Edvard Fehmerlings nye stykke "Monogami". Der castes til to roller: Manden og Kvinden. Audition i Ravnsøhytten ved Ry d.15-17/5. Mødepligt i hele perioden. Informationsmøde d.12/5 kl.15 i Lille sal.

Hilsen Nordisk Teaterskole"

"Bellona" er navnet på en romersk krigsgudinde, der var Mars' hustru eller søster. Helenes far, der er professor i oldtidskundskab valgte dette usædvanlige navn, fordi han ønskede sig en datter, som var både smuk og handlekraftig - det fik han.

Når man ser Helene, er man ikke i tvivl om, at der er tale om en kvinde ud over det sædvanlige. Hendes høje slanke krop, der er udstyret med perfekt proportionerede kvindelige former, kunne have tilhørt en gudinde, og hun bærer den med en passende blanding af stolthed og elegance. Den mørke teint og de fyldige læber danner en interessant kontrast til de klare blå øjne; og et fyldigt, mørkt hår, der når til lige over skuldrene, sætter den nødvendige prik over i'et. Helene er smuk - og hun ved det. Hendes tøj er altid købt i de mest trendy butikker, og hun understøtter altid sit flotte naturlige ansigt med make up. Helene hader at se alt for sød ud og maler derfor sine øjne op med en sort streg, der giver hende et mystisk og lidt "ondt" look. Hun ses ofte i et eller andet tåtsiddende sort outfit og et par sko, der altid er både smarte og praktiske. Når vejret er til det, bærer hun konsekvent solbriller.

Moderen døde i foråret '98, og Helene boede hele sin barndom alene med sin far i et kæmpestort hus, der hovedsageligt var finansieret af en arv efter faderens forældre. Fra starten blev hun forkælet, og hun blev hurtigt bevidst om sit eget værd og vant til at få sin vilje. I skolen var hendes første indtryk, at alle drenge var flinke og imødekommende, og at alle piger var kølige og intrigante. Senere forstod hun sammenhængen, og Helene måtte chokeret konstatere, at hele hendes opfattelse af andre mennesker hang uløseligt sammen med hendes eget udseende. Hun blev nu opsat på at vise, at hun var mere end blot et kønt ansigt.

Helene havde altid været begavet og begyndte nu for alvor at være aktiv i timerne. Desuden begyndte hun at gå til dans og sang, hvor hun straks demonstrerede store talenter. Gymnasietiden var en blandet fornøjelse. Helene blev mere og mere træt af dumsmarte fyre, der prøvede på at være charmerende og endnu dummere bimbo's, der ville have hende med i deres "smarte" klikker. Det hele resulterede i, at Helene blev mere og mere reserveret, og at hun

gradvist trak sig ud af diverse sociale aktiviteter. Det tyndede drastisk ud i vennekredsen, og behovet for anden form for anerkendelse steg i takt hermed. Nedprioriteringen af det sociale gav pludselig mere tid til lektier og hobbyer, og resultaterne udeblev ikke. Da Helene i 1994 afsluttede gymnasiet havde hun nået et professionelt niveau i dans og sang, et gennemsnit på imponerende 10,3, og hun havde ikke en eneste ven.

Helene var ikke sen til at udnytte sine talenter. Allerede samme efterår klarede hun en audition til en rolle hos Århus Musicaltrup og var derefter med til flere forestillinger. Her mødte hun danseren Iben, der på mange måder mindede om hende selv. Iben var smuk, intelligent og talentfuld, men hun havde et lysere og mere åbent sind end Helene. Endelig havde Helene fundet en ligeværdig - en sjæleven. Iben tromlede gennem Helenes parader, og de to indledte et meget tæt venindeforhold, der i en periode også var seksuelt. Helene havde tidligere haft et par engangsknald og kortere forhold til fyre og så ikke sig selv som lesbisk, men i forholdet til Iben var grænsen mellem venskab og kærlighed meget svær at definere. Helene havde endelig fundet en, hun kunne dele alt med.

Det altomsluttende forhold blev dog for meget for de to piger, og da den eksklusive kreds et års tid senere blev forøget med Mia, der ligesom Iben var danser, gjorde det en ende på forholdets seksuelle dimension. Iben og Mia begyndte nu at danse til professionelle forestillinger, mens Helene blev mere og mere fascineret af selve skuespillet. I september '96 startede hun på Nordisk Teaterskole i Århus. Til timerne forsøger Helene at være lidt mere udadvendt, men privat er det kun Iben og Mia, som får lov til at tage hendes tid.

Helenes største force som skuespiller er hendes udseende og udstråling samt hendes evne til at beherske både sin krop og sin stemme. Hun er hurtig til at opfatte instrukser, og hun har en jernhård vilje, der får hende til at yde sit yderste, når hun møder modgang. Modgang er der i øvrigt nok af. Det er svært for en ung smuk pige at blive betragtet som en seriøs skuespiller og ikke bare en dum bimbo. Konkurrencen er hård, og lærerne siger, at hun ikke har den fornødne indlevelsessevne. Er det endnu engang dumme fordomme, eller mangler der virkelig noget? Skyldes det mon manglende kontakt med andre? Skyldes det en slags hæmninger? Måske kan man bare prøve ekstra hårdt? Denne audition er alle tiders chance for at hæve niveauet og lukke munden på kritikerne. Samtidig giver den en mulighed for at få en karriere og gøre sig uafhængig af fars penge.

Om Fehmerling.

Han brød igennem i firserne med "Plexiglas". Siden har han haft en ganske stor karriere, som dog har været præget af forestillinger af svingende kvalitet. Men hvis han er så stort et navn, hvorfor

vil han så arbejde med amatører? Okay, det skal man selvfølgelig ikke klandre ham for. Et eller andet sted er han jo en del mere kompetent end de dumme lærere, der ikke engang kan få deres stykker sat op nogen steder.

Om de andre.

Johannes er et vaskeægte fjols. Han har en eller anden tåbelig idé om, at han er født stjerne, og at han kan score alt, der har en puls. Han er ensidig, selvcentreret og ikke videre intelligent, og hans slidte scorebemærkninger har man hørt en milliard gange før.

Henrik er en flink fyr. Han er måske ikke særlig dygtig eller særlig spændende, men han kan forstå at holde et høfligt og professionelt forhold til sine medspillere. Det skaber et rart arbejdsmiljø. Han ville være at foretrække frem for Johannes som medspiller i "Monogami".

Favoritten er dog Alexander. Han har overblikket. Han er talentfuld, og det er som om, at han opfatter alt, der sker omkring ham. Hans øjne udstråler en på én gang skræmmende og fascinerende indsigt. Det er måske det, der gør ham så tiltrækkende. Måske kan han blive mere end blot en medspiller!

Maria er virkelig sød. Desværre er hun også ret kedelig. At tale med hende er ligesom at læse Information. Man kan få en masse at vide om verdenssituationen, men det er alt sammen præsenteret uden farver og uden saft og kraft. Det samme kan man sige om hendes skuespil. I danseforestillingen "Skyggerne" blev det for alvor udstillet. Maria bliver næppe den hårde konkurrent, men hun kan blive et udmærket selskab, hvis man for brug for at slappe lidt af på turen.

Det samme kan næppe siges om Natasha. Hun opfører sig usikkert og neurotisk og er stort set umulig at slappe af sammen med. Til gengæld er hun en misundelsesværdig skuespiller. Hendes indlevelsesevne er fænomenal, og hun bliver en meget hård konkurrent til rollen i Monogami. Hvis man havde samvittighed til det, kunne man selvfølgelig køre lidt psykisk terror på hende. Der er en god sandsynlighed for, at det kunne lykkes.

Om "Shiny Armour".

Skolens seneste opførelse, der var en modernistisk nydigtning af et gammelt baltisk eventyr, fik en blandet modtagelse. De vigtigste roller var fordelt således:

Ridder Sergej - Johannes
Prinsesse Kalinka - Helene
Kong Ivan - Alexander

Dronning Ljana - Maria
Sergejs væbner Oleg - Henrik
"Heksen" Baba Jaga - Natasha

Helene havde gjort sit bedste i rollen som den smukke Kalinka, men sammenspillet med Johannes havde været problematisk. I deres kærlighedsscener havde han været ubehagelig tæt på at overskride grænsen mellem skuespil og regulær antastelse. Det var meget frustrerende, og Helene så sig fanget imellem at skulle spille forelsket og samtidig diskret at skulle afvise medspilleren. Især den lange scene 10, hvor Kalinka og Sergej er alene i hendes soveværelse, havde været et frygteligt rod. Det var til gengæld fedt at Henrik gav Johannes sin fortjente straf i scene 13, hvor Oleg og Sergej kommer i fuldmandsslagsmål. Alexander havde været fantastisk som konge, og Maria havde været en udmærket dronning. De manglede dog lidt kemi sammen. Natasha havde været skræmmende god som Baba Jaga. Helene måtte lamslået overvære Natasha blive suget ind i rollen. Misundelse er en ubehagelig følelse.

Alexander Filip Granberg (f.1973)

"Kære Alexander

Du indbydes herved til lukket audition på Edvard Fehmerlings nye stykke "Monogami". Der castes til to roller: Manden og Kvinden. Audition i Ravnsøhytten ved Ry d.15-17/5. Mødepligt i hele perioden. Informationsmøde d.12/5 kl.15 i Lille sal.

Hilsen Nordisk Teaterskole"

Når man ser Alexander på afstand, virker han ikke som noget særligt. Kroppen er høj og ranglet og skødesløst puttet ned i et eller andet gammelt slidt jakkesæt, der f.eks. kan være brunt, gråt eller sort. Skoene er altid et par endnu mere slidte sorte lædersko. Når man kommer lidt tættere på sker der imidlertid en udvikling. Ansigtet udmærker med sine slanke, kantede træk, der omgiver et par helt klare, lyse, grå øjne. Huden er ret lys og danner en voldsom kontrast til den mørke skødesløse stritfrisur. Alexanders udstråling er alt andet end venlig, men han har et eller andet mystisk fascinerende over sig som en vampyr eller en alien.

I folkeskolen var han lidt af en nørd. Han var langt mere intelligent end sine jævnaldrende og var aldrig bleg for at gøre brug af sit "voksne" ordforråd. Kombineret med et lidt specielt udseende var en sådan opførsel ikke den bedste, når der skulle findes venner. Alexander brugte i stedet sin barndom på at læse og på at observere de andres leg. I sjette klasse begyndte han hemmeligt at skrive historier, hvor klassekammeraterne var hovedpersoner. I ottende begyndte han at få historierne opført "live". Alexanders popularitet var steget støt i takt med, at klassekammeraterne efterhånden var blevet modne nok til at se kvaliteterne i veltalenhed og intelligens. Desuden havde udviklet et voldsomt forbrug af ironi og sarkasme, hvilket nu nærmest blev hans varemærke. Alexander udnyttede sin nye position til at lyve og manipulere de andre ind i sine små historier. Nu kom de mange observationer ham til gode. Han kunne forudsige de andres reaktioner på forskellige påvirkninger. Han skrev nu virkelige historier.

I gymnasiet fortsatte historien. De andre i klassen blev straks fascinerede af den kloge dreng med den "farlige" udstråling, og de blev hurtigt reduceret til marionetdukker. Alexander kunne også kringle lærerne, og han scorede uden problemer et snit på 11,1. Tiden bød på en del scoringer, men Alexander havde aldrig en rigtig kæreste. Pigerne var for kedelige og forudsigelige. Til gengæld præsenterede skolen ham for en ny verden - teatret. Alexander så nu en mulighed for at gøre sin hobby til en levevej. Nu kunne han med god samvittighed spille roller og skrive plots -

og få penge for det. Efter et par år med bistandshjælp, småjobs, amatørteater og nogle ganske små professionelle roller blev han i efteråret '96 optaget på Nordisk Teaterskole i Århus.

Heller ikke her kunne Alexander dy sig for at lave et par konstruerede plots og eksperimenter. Han markedsførte sig selv som en almægtig herskertype med alle forbindelserne i orden, og de andre viste ham omgående tillid og respekt. Han så Henriks usikkerhed og funderede over, hvordan han ville reagere på at miste sin kæreste. Derfor fik han en af sine venner, Sarah, til at forføre Henrik efter danseforestillingen "Skyggerne". Resultatet udeblev ikke. Henrik mistede kæresten og gik en hård deprimerende tid i møde. Alexander støttede ham selvfølgelig gennem den svære tid og pumpede ham for oplysninger om hans forhold til de andre. Den flotte Johannes inviterede han ofte med til fester for at arrangere små erotiske plots for sine veninder. Her blev Johannes narret til at tro, at det var ham og Alexander, der snød kvinderne med små løgne og skuespil. Johannes troede, at han scorede på de små falske identiteter. I virkeligheden blev han brugt som Alexanders prostituerede. Klassekammeraterne var endnu engang blevet til marionetdukker.

Alexanders største force som skuespiller er hans stilistiske overblik og hans evne til at gennemskue læreren/instruktøren og give dem, hvad de vil have. Alexander ser ikke sig selv som en rigtig indlevende skuespiller. Han vil hellere fake sig igennem, få et navn og derefter blive dramatiker eller instruktør. "Monogami" er en enestående chance for at bryde igennem her og nu. Desuden giver weekenden muligheder for at lave nogle sjove historier.

Om Fehmerling.

I firserne skrev han tidstypiske stykker som f.eks. "Plexiglas" om individets fremmedgørelse og "Riter" om samtalens monotoni og forudsigelighed. Dengang førte han sig frem i medierne. Det er han holdt op med - hvorfor mon?

Om de andre.

Henrik og Johannes er en ganske interessant konstellation. Henrik er tydeligvis misundelig på Johannes udseende og talent og vil gøre alt for at få ham ned med nakken. Samtidig er Johannes irriteret over altid at mærke Henriks ånde i nakken. Deres rivalisering har tidligere ødelagt deres spil. Med den rette påvirkning kunne det let ske igen. Desuden ser det ud til, at de begge har en eller anden svaghed for Helene. Det kunne man også godt spille lidt på.

Helene er i øvrigt virkelig lækker, men hun er også ret uinteressant - en typisk snobbet forkælet rigmandsdatter. Man kunne bruge hende til at spille Henrik og Johannes ud mod

hinanden. Der kunne selvfølgelig også være basis for noget hurtig sex.

Maria er uden tvivl noget af det mest kedelige, og så er hun vist nok lidt vild med Johannes. Kunne noget være mere forudsigeligt?

Den eneste, der ikke er til at gennemskue, er Natasha. Ikke alene er hun en formidabel skuespiller, hun har også en mystisk og utraditionel måde at gribe tingene an på. Hun er på én gang udadvendt, karismatisk, bange og sky. Måske skulle man bruge turen til lære dette mysterium at kende.

Om "Shiny Armour".

Skolens seneste opførelse, der var en modernistisk nydigtning af et gammelt baltisk eventyr, fik en blandet modtagelse. De vigtigste roller var fordelt således:

Ridder Sergej - Johannes
Prinsesse Kalinka - Helene
Kong Ivan - Alexander
Dronning Ljana - Maria
Sergejs væbner Oleg - Henrik
"Heksen" Baba Jaga - Natasha

Alexander efterlevede omhyggeligt lærerens ønske om en stærk og karismatisk konge, der regerede med hård hånd. Maria havde desværre virket lidt skræmt, og deres sammenspil havde ikke fungeret helt optimalt. Det sværeste havde været scene 16, hvor Ivan møder Baba Jaga. Natasha havde været så langt ude i tovene som den psykotiske heks, at Alexander et kort øjeblik troede, at hun var ved at få et anfald af en slags. Nu er han ganske spændt på at få at vide, hvordan scenen virkede. Helene havde været typecastet til rollen som den smukke Kalinka; og Sergej og Oleg havde fungeret som en grim parodi på Henrik og Johannes forhold. Stykket var ikke videre godt, men det var sikkert sjovt at se, hvis man kender skuespillerne i virkeligheden.

Natasha Margaretha Zelle (f.1976)

"Kære Natasha

Du indbydes herved til lukket audition på Edvard Fehmerlings nye stykke "Monogami". Der castes til to roller: Manden og Kvinden. Audition i Ravnsøhytten ved Ry d.15-17/5. Mødepligt i hele perioden. Informationsmøde d.12/5 kl.15 i Lille sal.

Hilsen Nordisk Teaterskole"

Natashas mest iøjnefaldende træk er helt sikkert hendes store røde krøller. Hun er ret spinkel og ikke særlig høj, og det store hår virker derfor endnu mere fremtrædende. Hendes hud er lys og fregnet, mens øjnene er store og grønne. Resten af ansigtstrækkene er små og fine og giver sammen med de store øjne et uskyldigt nærmest fe-agtigt udseende, der på én gang er tiltrækkende og frastødende. Det fe-agtige uskyldige står i øvrigt i stor kontrast til Natashas tøj, der alt sammen er sort. Hun ses ofte iført både skjorte, pullover, nederdel og strømpebukser, og hun vader næsten altid rundt i et par store sorte militærstøvler. Hun har en ring i næsen og mindst fem i hvert øre, og hun går altid med tyk sort eyeliner. En gang imellem bærer hun et par tynde sorte college-briller. Hun bryder sig ikke om at virke alt for imødekommende.

Natasha voksede op i en lille by, hvor alle kendte alle. Faderen skred allerede før, hun blev født, og moderen kæmpede gennem hele hendes barndom med økonomiske problemer og et alvorligt alkoholmisbrug. Hele byen kendte til moderens problemer, og de andre børn i skolen måtte ikke lege med hende. I de små klasser legede hun med sig selv, og da hun blev lidt ældre, begyndte hun at læse bøger. Bøgerne gav hende en chance for at glemme alt omkring sig og drømme sig væk til en anden virkelighed. Natasha valgte ofte bøger om smukke spændende kvinder, og hendes indlevelse i heltindens historie blev efterhånden så stor, at det blev sværere og sværere for hende at skelne mellem virkelighed og fantasi og mellem sig selv og bogens hovedperson. Disse pludselige skift i hendes personlighed gjorde det absolut ikke lettere for hende at få venner, og Natasha blev gennem hele folkeskolen mere og mere isoleret.

I april 1992 annoncerede moderen, at hun flyttede sammen med Poul, der havde været hende kæreste on/off gennem de sidste tre år. Natasha, der efterhånden var blevet 16 år, hadede Poul og havde bestemt ikke lyst til at bo sammen med ham. Hun søgte derfor ind på et gymnasium i en lidt større by og brugte den forlængede transporttid som en undskyldning for at flytte hjemmefra. Derefter fandt hun en etværelses i et gammelt faldefærdigt byhus, og slog sig ned for de næste tre år.

Gymnasiet var en svær tid for Natasha. Hun syntes folk var lede og intrigante, og drengene skræmte hende i deres voldsomme og til tider patetiske forsøg på at være stærke og mandige. Natasha brugte frikvartererne til at læse, og timerne gik med drømme sig langt væk. Sådan gik dagene indtil foråret, hvor den årlige skolekomedie fandt sted. Årets stykke var musicalen "Annie", og Natashas musiklærer, der havde lagt mærke til hendes gode stemme og stærke udstråling, opfordrede hende til at gå til optagelsesprøve. Natasha fik i kraft af sin indlevelsessevne - og ikke mindst sit røde hår - titelrollen og begyndte nu at forberede sig intenst. Skuespillet var en kærkommen legalisering af hendes eskapistiske tendenser, og Natasha VAR bogstavelig talt Annie gennem hele perioden.

Natasha var et kæmpe hit som Annie. En stjerne var født, og Natasha var nu pludselig berømt på gymnasiet. Pigerne var misundelige, og drengene var vilde efter at få hende i kanen. Det sidste var især et problem, når Natasha var i gang med en eller anden roman, der gjorde hende til en erotisk femme fatale. Året senere gik det galt. Skolen opførte "Angélique og Sultanen" efter Sergeanne Golon's populære roman fra tresserne, og Natasha var langt væk i rollen som den forførende Angélique. Til festen efter forestillingen flirtede hun med Ken, der var en stor stærk bodybuilder, som ikke havde alt for mange brikker at flytte med. Han misforstod hendes pirrende flirt og tog hende med ned til handicptoiletterne, der lå lidt afsides fra festsalen og derfor ofte blev brugt til diverse skumle henseender. Her overhørte han enhver protest, kvalte enhver modstand og voldtog hende brutalt. Det var Natashas første gang.

Næste morgen var Natasha ikke længere Angélique, og hun kunne dårligt huske aftenens begivenhed. Men siden dengang har hun hver gang, en mand kom for tæt på, følt et voldsomt ubehag og en trang til at slippe væk og blive en anden. Natasha gik ud af gymnasiet efter 2.g og brugte de to næste år på at spille med i alle mulige forstillinger. Selvom hendes talent var enormt, måtte hun erkende, at hun måske manglede noget teknik og metode for at få det bedste ud af sig selv. I efteråret 1996 blev hun optaget på Nordisk Teaterskole i Århus.

Natasha største force som skuespiller er hendes utrolige indlevelsessevne samt hendes nærmest magiske udstråling. Natasha lever i rollen dag og nat og får som få sit udtryk langt ud over scenekanten. Hun er sjældent god til helt tomme øvelser, men sommetider skifter hun alligevel op et i helt andet gear. Natasha er efterhånden blevet lidt bedre til at omgås andre mennesker, men hun har store problemer med pludselig fysisk intimitet. Natasha har desuden stadig alvorlige problemer med at slippe roller og med at skelne mellem virkelighed og fantasi. Hvordan skal det ikke gå til en tre dage lang audition? Tænk hvis øvelserne bliver ubehagelige og nærgående? Hvad hvis fyrene gør? Det hele virker ret uoverskueligt.

Om Fehmerling.

Han har engang lavet en del mærkelige forestillinger uden rigtig handling. Samtidig virker han mystisk og utilregnelig. Det er vist bedst at holde et vågent øje med ham.

Om de andre elever.

Henrik er enormt sød. Han virker ikke så smart, men han er altid flink og aldrig påtrængende. Han er ikke verdens største talent, men han arbejder hårdt og er da også blevet en hel del bedre. Henrik er en god person at holde sig til, hvis presset på turen bliver for hårdt. Johannes kan godt være lidt snobbet og distanceret, men han er som Henrik meget ligetil og byder aldrig på ubehagelige overraskelser. Derimod er Alexander farlig. Det er som om, at han aldrig rigtig føler med sin roller - han foregiver det kun, og sådan er han også privat. Det er vist bedst at være på vagt, når han er i nærheden.

Maria er en mærkelig størrelse. Hun er egentlig meget sød, men samtidig kan hun også virke underligt observerende, og hun dukker altid op, når der er problemer. Er hun hjælpsom, eller er hun bare nysgerrig? Måske vil hun observere folk og bruge deres følelser i sit skuespil? Helene er også mærkelig. Hun er virkelig smuk, og alle er søde ved hende, men hun er altid kold og afvisende. Måske skjuler hun et eller andet. Eller også er hun bare en af de personer, der kun beskæftiger sig med folk, som hun kan udnytte på en eller anden måde. Desuden er hun påtaget og uægte i sit spil.

Om "Shiny Armour".

Skolens seneste opførelse, der var en modernistisk nydigtning af et gammelt baltisk eventyr, fik en blandet modtagelse. De vigtigste roller var fordelt således:

Ridder Sergej - Johannes
Prinsesse Kalinka - Helene
Kong Ivan - Alexander
Dronning Ljana - Maria
Sergejs væbner Oleg - Henrik
"Heksen" Baba Jaga - Natasha

Natasha husker dårligt hvad, der skete til opførelsen. Rollen som den vilde heks sugede hende ind, og hun var i sin egen verden fra start til slut. Natasha havde ellers lovet sig selv, at hun ville holde lidt igen og bevare fodfæstet, men som ofte før mislykkedes det. Det bliver spændende at høre lærerens kritik - og gad vide hvornår det endelig kan lade sig gøre at bevare kontrollen. Er "Monogami" mon gangen, hvor det lykkes?